

1340

Šentjurske NO

šentjur

do 0

ŠENTJURSKE novice
1998

352(497.4 šentjur)

0052305,8

COBISS

COBISS

25. avgust 1998

letnik: V

št.: 8

cena: 150 SIT

poštnina plačana pri pošti Šentjur

Poletje na Slivniškem jezeru

**ŠE TRETJI MANDAT ZA
MALOVRHA?**

**NEMIRNO SLIVNIŠKO
JEZERO**

**ŠENTJURČANI SPET NA
HIMALAJI**

**ANKETA: KAJ PIJEMO
V ŠENTJURJU**

**LUCIJA RAZMIŠLJA
POZITIVNO**

Gostišče

BOHORČ

Šentjur

TEL.: 743-095

Se priporočamo!

Gostišče

JANEZ

na Ponikvi

tel.: 792-397

Vabljeni!

- izvedba elektroinstalacij in strelvodov
- trgovina z elektro materialom
- projektiranje, nadzor in meritve

ELEKTROINSTALACIJE
IN TRGOVINAAnton Selič s.p.,
tel.: 743-316, 041 611 603

ElektroBUM

Trgovina z elektro materialom

TRŽNICA
ŠENTJUR

AVTOMATSKE VAROVALKE

6, 10, 16, 20, 25 AMPERSKE,
B IN C KARAKTERISTIKE690,00 SIT
- 10 % za gotovino

SUPER CENA

SUPER	KABEL PGP 3X1,5	39,90 SIT
	KABEL PGP 3X2,5	69,90 SIT
	KABEL PPR 3X1,5	39,90 SIT
	KABEL PPR 3X2,5	69,90 SIT

CENA

PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

PETER JERŠIČ, UL. LEONA DOBROTIŠKA
(NASPROTI KLAVNICE), ŠENTJUR

NUDIM VAM:

VSE VRSTE OPEK

SCHIEDEL DIMNIKE,

CEMENT, APNO, MIVKO,

RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN

TLAKOVCEV, NOSILCE, POLNILA,

BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP,

DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE

izolacije NOVOTERM IN TERVOL...

POSEBNE UGODNOSTI:

**MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER
RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM**

izredno nizke cene

PONUDBA MESECA:

- * OPEKA MODUL ORMOŽ
- * TLAKOVCI PODLESNIK

063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091 **DELOVNI ČAS:** VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

ACI AVTO

Mariborska 202, Celje, tel.: 063/412-666, fax: 063/412-667
SERVIS: Bežigradska 13, Celje, tel.: 063/38-627

NEXIA

Občutno več kot samo
dober avto!

1.399.900

ali polog + 22.717 SIT/mesec

LEGANZA

Avtomobil z vrhunsko opremo,
za zahtevne voznike

3.289.900

ali polog + 53.497 SIT/mesec

BANČNI KREDIT ŽE OD T + 4,8%

Kredit na položnice, vozilo pisano na vas.
Staro za novo. Poplačilo vaših starih kreditov.

DEBICA® novi letni avtoplašči

145 R12 vivo	4.747,20 SIT
145 R13 vivo	5.078,40 SIT
145/70 R13 vivo	5.143,10 SIT
175/70 R13 vivo	7.507,20 SIT

LANOS

Darilo: servo volan in
blokada motorja

1.499.900

ali polog + 24.341 SIT/mesec

NUBIRA

Darilo: klimatska naprava za
samo 1 SIT ali barvni TV

1.999.900

ali polog + 32.521 SIT/mesec

MATIZ JE ŽE TU

NAGRADNO ŽREBANJE

3 X DAEWOO MATIZ
žrebanje bo ob koncu leta 1998
In kje dobite srečko?

Z NAKUPOM AVTOMOBILA DAEWOO PRI ACI AVTU

KORANDO

ZA PETIČNEŽE

MUSSO

Nedeljsko jutro na Rifniku

Petnajst čez sedem zjutraj. Tanka plast mokre jesenske megle, skozi katero so se obetavno ponujali vroči poletni sončni žarki, je zastrla Voglajnsko dolino. Težke rosne kaplje so me močile vse do kolen. Pri Lahovi betonarni sta v bujno obvodno grmičevje smuknili dve mladi jerebici. Tako betežni in nebogljeni sta se mi zdeli, da bi ju lahko ulovil z roko. Bogve, kaj ju čaka v gostem grmovju, sem pomislil, in čakal na prodorni krik, ki bi oznanil, da je ena od njiju že končala svojo življensko pot. Pa ni bilo nič. Tišine nad dolino ni bilo mogoče preslišati.

Prečkam prazno cesto pri Emu - pardon, Alposu - in že sem na poti skozi miniaturno sotesko v redek smrekov gozd. Med debli in vejami se skrivnostno dviga modrikasta svetloba, v ozadju v soncu sije silhueta rifniškega gradu. Kje so ptice? Zakaj je tudi gozd tako nem, kot je tam onstran megle tih Šentjur? Tišino razpara vznesen kikiriki, ki prihaja iz smeri Zupančeve domačije. Tako dolgo že nisem slišal tega klica življenske radosti! Le od kje se je vzel ta junak? Njegovi vrstniki iz "koncentracijskih taborišč", nadevani z vsemi najokusnejšimi proteini, minerali in antibiotiki, so že zdavnaj končali v tisočeri pečicah, še preden so prvič začutili potrebo, da bi svojim vrstnicam pokazali, da je svet lep. Iz smeri Koroščeve domačije me razveseli prestrašeno kokodakanje. Dodobra oskubljen putke, kot da so pravkar prifrlele iz slivniške farne, z visoko dvignjenimi glavami, so v nevarnosti.

Pri križu srečam prvega človeka. G. Korošec me ogovori, ustavi se in poklepetava. Njegovo romantično domačijo je nekoč, pred drugo svetovno vojno, že zaaral oče danšnjega šentjurskega župana, njegovi mladi pa spet razmišljajo, da bi odšli v dolino. Ni dohodka, pravijo. Res čuden ta dohodek, ki človeka žene iz tega raja.

Pred vstopom v zadnjo strmino me prestreže glas dveh zvonov iz doline. K službi božji vabita. Poskušam se spomniti, če sem sploh kdaj resnično razumsko in čustveno zahrepenel po tisti skrivnostni bližini večnosti, ki jo ustvarjata cerkveni ambient in obredno vzdušje. Morda takrat, pred leti, ko sem pretresen in nem stal ob očetovi krsti v domači zreški cerkvi in nisem mogel uiti svoji končnosti.

Na vrhu sem. Rifniške razvaline komajda opazim. Mrtve so. S simpatijo se mi oko ustavi na s slamo kriti stavbi v hosti, ki v nasprotju z belim zloženim kamnom govori o življenju. Bomo sploh kdaj zmogli (hoteli) obuditi Rifnik iz njegove tisočletne smrti?

Še nekaj korakov skozi rosni špalir visokih trav, tistih, ki naj bi jih bili ob dnevu državnosti potancali za (20 tisočakov) in že sem ob ograji. Sončni žarki so že povsem razpršili meglo. Pisani hroščki, ki brzijo po magistralki mimo Kmetijske šole, so s svojim hrupom iz daljave zavzeli vrh Rifnika. Čar samote se je razblinil. Le z bežnim pogledom objamem na vse štiri strani sveta raztegnjeni Šentjur, poskušam najti njegov obraz, njegovo osebnost, pa ju ni od nikoder.

Že z Rifnika je Šentjur le prometno vozlišče, ki zdolgočasno čaka na svoj infarkt. Čez deset let, če ne bo zmanjkalo prej nafte, bo prometna žila proti avtocesti odpovedala, vzporednice pa zanjo naši strategji niso predvideli. Bo mesto zaživelo v Hruševcu? Ali pa morda na Botričnici in Kamenemu?

Jadno se umaknem v varno zavetje rifniškega gozda. Dolge sence, pa ciklame - "vojakeci", s katerimi smo se v otroštvu besno dvobojevali - tudi vročim sončnim žarkom nedvoumno dopovedujejo, da je njihov konec blizu. Vse gozdne potke so še vedno samotne. Nikjer "Akvonija", Vilija, ki mu je Rifnik v dveh letih odvezl 20 kilogramov, nikjer Amona z Ajaksom, strahom in trepetom rifniških psov, ki mu tudi Rifnik ne zmanjša okroglega "želodca". Nikjer drugih občasnih prebivalcev Rifnika, ki na njegovih strminah iščejo mladost.

Še od daleč prijazen pozdrav gospe Zupančeve - drugega človeškega bitja tega nedeljskega jutra - in že sem v dolini.

Astronavtsko opremljena mladeniča, ki na cesti mimo Ema z bogvekoliko kubično hondo izzivata smrt, mi nehotе podarita jutranji odmerek adrenalina. Pisk lokomotive, ki na alpoški tir usmerja tovor čeških cevi, no, lahko da gre tudi za "krematorijevo hrano", ter polno križišče pri Zikošku, naznanjajo, da ni konec le nekega poletnega nedeljskega jutra, temveč se je v dolini z vso ihto že začel novi delovni teden.

Franc Kovač

Umrli je Joži Ipavec

V ponedeljek, 17. avgusta, smo se na šentjurskem pokopališču poslovili od Jožija Ipavca, sina Josipa Ipavca, zadnjega predstavnika svetovno znane rodbine šentjurskih zdravnikov in glasbenikov.

Njegovo 89 - letno življensko pot označuje predanost slikarstvu. Uveljavil se je kot scenski slikar v gledališču v Mariboru in kasneje v Zagrebu, vzporedno pa je utrjeval svojo umetniško slikarsko pot. Podobno kot je polpretekla doba pozabljala njegove slavne prednike, je tudi njega spregledala slovenska likovna kritika. Tako zanj v slovenski enciklopediji ni bilo prostora, bil pa je v francoski in švicarski.

Joži je postal Šentjurčan šele v osemdesetih letih, po upokojitvi, ko se je naselil v hiši svojih prednikov. Tu je kmalu postal takorekoč zaščitni šentjurski znak. Povsod je bil prisoten, bodisi kot slikar Rifnika in zelene Voglajne, ves droban, kljub osmemu ali devetemu križu še vedno na svojem znamenitem kolesu ali v starem wartburgu, na sleherni kulturni prireditvi ali za šahovnico v Pivnici. Bil je rahločutna umetniška duša, samsvoj in samotar, oddaljen, a vendar naš.

F.K.

Naslednja številka
Šentjurskih novic izide v
torek, 22. septembra 1998

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Seliškarjeva 10. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Tisk: Diling, Velenje. Po mnenju Urada vlade za informiranje št. 23/723-93 sodi časopis Šentjurske novice med proizvode informativnega značaja in se plačuje zanje 5% prometni davek, ki je vračunan v ceno.

Naslova uredništva: Seliškarjeva 10, Šentjur; D. Kvedra 11, Šentjur. Telefon: 743-561, 741-500. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-601-24123.

Tretji mandat za Jurija Malovrha?

Dopustniška razpuščenost, ki si je letos v ŠN nismo ravno obilno privoščili, je mimo. Vse krajši in hladnejši dnevi naznanjajo, da se je treba lotiti težjih tem. Volitve so že nekaj takega, vprašanje iz naslova pa tudi vse bolj aktualno.

Do jesenskih občinskih in županskih volitev je še skoraj tri mesece, toda merjeno v številkah Šentjurskih novic so to le še tri številke, kar pomeni, da je za analizo preteklega obdobja kot tudi za medijsko pripravo terena za novo občinsko vodstvo takorekoč že pet minut pred dvanajsto.

Ker se novi županski kandidati še previdno skrivajo, je zdaj prava priložnost, da se lotim stare garniture. Sicer pa ni skrivnost, da bo Jurij Malovrh štartal še na svoj tretji županski mandat in je torej kar prava oseba, da ga kot prvega dam "na stenčes".

Kdo naj pogleda Malovrhu pod prste?

Zavedam se, da nisem najprimernejši za nepristransko ocenjevanje njegovega županovanja, kajti zdi se mi, da sem med slabše obveščeni, kar se občinske dejavnosti tiče. Poleg tega še vedno nisem povsem ravnodušen do Malovrhovega "izdajstva" izpred sedmih let, ko je segel za Grdino (in seveda tudi zase) v žerjavico po kostanj in dobesedno brez kančka slabe vesti pohodil Demos in mene z njim. Ker je SDS do sedaj edina stranka, ki je povedala, da bo šla v boj za županski stolček, in tudi javno oznanila, da je kandidirala mene, potegne to dejstvo za seboj spet določeno mero pristranskosti. Toda zadeva je takšna, glede na to, da ima Malovrh velike možnosti še za eno izvolitev, v Šentjurju ni videti nikogar, ki bi ta hip tvegala kritični razmislek o pretekli Malovrhovi vladavini, da si bom moral oprtati ta nič kaj hvaležen križ demokracije na svoje rame. Da pa je sicer prijazen Malovrh tudi maščevalen, ni nobena skrivnost. Nekaj časa sem upal, da se bo lotila tega nevhvaležnega dela opozicija, toda Jože Artnak, edini pišoč iz opozicije, si sicer privoščil prenekatero pikro na županov račun, resnejše konkretne analize, podprte z dokumenti in številkami, pa doslej še ni tvegala. Opozicija, ki ima v občinski upravi kar krepko zastopstvo, si bi verjetno lahko privoščila pravi frontalni napad - toda, sodeč po dokaj brezzobih opozicijskih napadih, opozicionaši vdano jejo z županove roke, kar verjetno pomeni, da se bo opozicija raje odločila za lojalno držo kot za odkriti konkurenčni spopad.

Nekoliko drugače je s SDS in končno tudi s Šentjurskimi novicami in meno. Vsi trije smo bili že dosedaj izrinjeni na samo obrobje šentjurskega javnega življenja in nimamo kaj izgubiti. Temeljit pretes Malovrhove vladavine, zlasti, če bi nam uspelo izbrskati katerega od njegovih bolj vnebovpajočih grehov, nam sploh ne more škoditi.

Jurij Malovrh - uspešen politik

O sami osebnosti Jurija Malovrha ne bom veliko razpredal. Mož je v najlepših letih, ima močne živce, vedno je klintonovsko nasmejan, vladen in prijazen. Tudi ves čas uspešno skrbi za svojo osebno promocijo. Skorajda ni javne prireditve, bodisi šolske proslave ali gasilske veselice, kjer on ne bi bil slavnostni govornik. Priznati mu je treba, da se je v desetletju svojega političnega

udejstvovanja razvil v najbolj uglajenega šentjurskega govornika. Govori tekoče, iz glave, kot se reče, predvsem pa pozorno in prijazno. Zelo spretno se zna izogniti sleherni zadevi, ki bi utegnila biti neprijetna ali sporna, in se praktično nikoli nikomur ne zameri. Še vedno ima sicer najraje dolge zgodovinske uvodnike, a v zadnjem času skorajda ne začne več v kameni dobi. Vsebinsko so njegovi nastopi dokaj šablonski. Če odštejete vljudnostne pozdrave, zahvale in podobno frazeologijo, ostane za prijetnim županovim nastopom bolj malo. Ne bom trdil, da župan nima tudi svojih globljih vsebinskih zamisli, toda teh, vsaj po mojih izkušnjah, ne zaupa niti svojim najbližjim sodelavcem, kaj šele javnosti.

Tudi kot politični osebnosti Malovrhu ni kaj dosti oporekati. V Ljubljani velja med krščanskimi demokrati bolj za liberalca. Nekaj časa je veljal celo za Puckovega prijatelja in je vanj menda tudi Peterle že resno podvomil. Za govorniškimi odrom v Državnem zboru ga skorajda ni slišati, se je pa uspel "infiltrirati" v različna koristna delovana telesa Državnega zbora, kjer menda prav spretno krmari med različnimi interesi. Tako kot doma v občini, je tudi na državni ravni neizrazit in izmuzljiv. Lobiranje, vsepovsod in vedno, naj bi bil njegov najbolj priljubljen "šport".

Kaj počne šentjurska SKD

O sami politiki šentjurskih krščanskih demokratov ni mogoče ničesar zapisati. Ni mi znano, če njihova stanka v Šentjurju sploh funkcionira kot politični subjekt, kajti doslej se še namreč ni zgodilo, da bi tudi slučajno zašli v šentjursko javnost. Tudi kot predsednika koalicijske stranke SDS me še nikoli niso povabili na letno skupščino ali kakršnokoli drugo politično javno manifestacijo. Menda res funkcionirajo bolj kor cerkvena ekspozitura, kot je slišati na ulici. Zato je tudi nemogoče oceniti, kakšni so odnosi v njihovem občinskem odboru. Slišati je že bilo, da Malovrh tudi med člani SKD nima več absolutne podpore, naveza s predsednikom občinskega odbora SKD Janezom Čoklom pa izgleda še povsem čvrsta in korektna. Seveda se tu ne da izogniti dilemi, ali gre pri tej "ljubezni" za kaj več kot za mesto pevskega zbora Skladateljev Ipavcev, katerega predsednik je Janez Čokl, pri občinskem koritu. Ena izmed zadnjih še ne razčiščenih "afer" v zvezi z nenavadno bogatim financiranjem izleta šentjurskih pevcev s strani velenjskega Vegrada, hudo očitno kaže v to smer. Ne glede na možna razhajanja znotraj šentjurske SKD (vprašanje je, kaj se je zgodilo z ustanoviteljem in enim najuglednejših članov SKD Simonom Zdolškom?) je jasno, da jih oblastna pozicija še vedno dovolj čvrsto veže in da do razdora vsaj navzven ne bo prišlo. Jurij Malovrh bo vsekakor spet kandidat SKD na jesenskih županskih volitvah.

Šentjurski državni projekti: premalo koristi od uspešnega skubljenja države

Malovrh je v vrhu šentjurske politike vse od "prevrata" leta 1990, od tega kar slabih 7 let res čisto v špici. V tem času se je v Šentjurju zgodilo marsikaj, marsikaj pa se tudi ni zgodilo, kar bi se morebiti lahko.

(se nadaljuje)

Asfaltni mešalec še vedno sporen?

Kot smo že poročali, sta predsednica in podpredsednik Občinskega sveta Osetova in Mestinšek zahtevala, da župan zaradi varstva zakonitosti zadrži izvajanje sklepa Občinskega sveta o dopolnitvi tako imenovanih PUP za Planinsko vas, ki predstavljajo prvo stopniško do legalizacije gradnje asfaltnega mešalca. Občinski Oddelek za okolje in prostor je za presojo zakonitosti oporekanega odloka o prostorsko ureditvenih pogojev zaprosil Ministrstvo za okolje in prostor. Ministrstvo si je nekoliko "umilo roke", češ da zakonitost postopka sprejemanja odloka lahko preceni samo Ustavno sodišče, Ministrstvo za okolje pa lahko le poda svoje mnenje. In je svoje mnenje tudi dokaj obširno podalo. Takole zaključujejo: "Ne glede na navedeno pa je glede na podatke iz dokumentacije, ki ste nam jo v prilogi dostavili, moč ugotoviti, da je postopek priprave in sprejemanja dopolnitev prostorsko ureditvenih pogojev za druga območja kmetijskih zemljišč v občini Šentjur potekal v skladu s predpisi o urejanju prostora in naselij."

Kaj bosta zdaj storila Osetova in Mestinšek, še ni znano. Če imata za svoje trditve o nezakonitostih postopka materialne dokaze, se bosta zagotovo obrnila po pomoč na Ustavno sodišče.

F.K.

Za denar ni zanimanja

Občinski sklad za spodbujanje malega gospodarstva je letos investitorjem namenil 100 milijonov SIT kreditov, zgodilo pa se je, da letos denar ne bo porabljen, kajti na razpis se je prijavilo premalo interesentov. Podpredsednik UO Sklada Branko Gorečan, ki zamenjuje predsednico Brigito Škoberne, je povedal:

"Čeprav gre za ugodnejšo obrestno mero, kot je bila lansko leto, je le - ta še vedno previsoka. Problematična je zlasti temeljna

obrestna mera, ki jo banke zelo uspešno držijo na visoki ravni. Kljub le 4 odstotni realni obrestni meri nazadnje pride do razmeroma visokih obresti 14 do 16%, kar seveda za sedanjí čas ni tako malo. Morda je nekoliko zaviralna tudi zahteva, da mora investitor odpreti nova delovna mesta."

Kaj boste z viškom denarja?

"Ne gre za viške. Denar je bančni in ga banke dodeljujejo po svojih kriterijih z nižjo obrestno mero na račun depozita, ki ga ima Sklad pri njih."

Dom upokoјencev bo nared prej ?

Kot je povedal v.d. direktor Doma starejših Šentjur Branko Gorečan, je Ministrstvo za delo skrajšalo gradbene roke za en mesec in tako naj bi bila gradbena dela končana že konec oktobra.

Ali to pomeni, da bo dom vseljiv že pred marcem 1999?

"Ne verjamem, da bo zaradi skrajšanega gradbenega termina dom kaj dosti prej nared. Pred tehničnim prevzemom, ki prej kot proti koncu novembra ne more biti, je nemogoče objaviti razpis za dobavo in montažo opreme, temu sledijo še razpisni roki in določen čas za izvajalca, kar pomeni, da bo marec takoj tu. Vsekakor je spodbudno, da želi Ministrstvo investicijo zaključiti v tem letu. Lahko tudi povem, da smo se z Ministrstvom uspeli dogovoriti za kuhinjo in pralnico, drugo opremo pa bo dom nabavil na kredit na račun amortizacije. V kratkem bomo imeli razpis za delovno mesto hišnika - nadvse pomembno je, da je prisoten ob fini montaži inštalacij in podobno - tam nekje v decembru pa tudi za ožji strokovni tim, za glavno sestro, računovodstvo in tajništvo. 1. marec je še vedno naš načrtovan datum pričetka delovanja doma. Zaenkrat gre vse po načrtih, zalomi se nam lahko morda le še pri tehničnem pregledu v zvezi z varovanimi stanovanji, ki naj bi jih zgradila občina. O tem bi kaj več vedel povedati le župan."

Župan Malovrh glede izgradnje varovanih stanovanj ni bil v skrbeh. Povedal je, da je za razpoložljivih 14 enot dovolj zanimanja tako pri ineteresentih kot na Ministrstvu za delo. Predračunska vrednost znaša okrog 60 milijonov, od tega naj bi polovico prispeval občinski stanovanjski sklad, drugo polovico pa bodoči stanovalci na račun najemnin. Z Vegradom, ki naj bi bil izvajalec tudi tega dela in ga bo po potrebi tudi kreditiral, ne bo težav, z Ministrstvom pa naj bi tudi bilo takorekoč že vse dogovorjeno glede lastništva, upravljanja in oddajanja v najem. Župan zagotavlja, da varovana stanovanja ne bodo ovirala tehničnega prevzema doma.

F.K.

Ima Dolga gora svojega zmaja?

Za zdaj je sicer samo še zmajček, a nič se ne ve, kaj lahko iz njega še nastane.

Stanka Kovača iz Dolge gore je zbudil besen lajež njegovih dveh psov, ki sta se nenavadno ostro zaganjala v nevidno stvar v travi. Razburjala sta se nad velikim črvom, ki je prišel bogve od kod. Okrog 12 cm dolg in centimeter in pol debel črv, živo rumene barve, sestavljen iz 8 členkov, vsak

je imel svoj par nekakšnih okončin, ter glave in repa, je imel na hrbtu drugo za drugo lepo razporejenih 8 modrikastih

znamenj v obliki črke V, na repnem členu pa nekakšen trd hrapav rožiček dolg okrog 7 milimetrov. Črv je bil za svojo živalsko vrsto nenavadno živahen in ga je bilo treba dobesedno uloviti. Stanko ga je spravil v večjo plastično posodo, poskrbel za "naravno" vlažno okolje in sklenil počakati, da vidi, kaj bo iz njega. Spraševal je vse, ki bi naj kaj vedeli o tej "zverini", pa ni našel nikogar, ki bi mu zagotovil, da iz črva lepega dne ne bo zrasel zmaj. Sprašuje bralce ŠN, če je morda kdo že srečal podobno zverino.

Ponikva se pripravlja na Slomškovo nedeljo

27. septembra letos bo po 35 letih na Ponikvi spet slovesna Slomškova nedelja. Otvoritev obnovljene Slomškove hiše in pa seveda svetništvo škofa Slomška naj bi letos privabila na Ponikvo množico vernikov z vse Slovenije, zato si na ponkovski KS prizadevajo, kako pripraviti svojo cestno omrežje na ta dogodek.

Pri županu Malovrhu smo izvedeli, da so se Ponkovljani odpovedali gradnji športnega igrišča, stanovanjski gradbeni coni in obnovi kulturnega doma, ter bodo ta denar vložili v izgradnjo pešpoti do železniške postaje in pločnika skozi Hotunje. Glede obnove ceste proti Slomu pa ni dal nobenih zagotovil.

Nekaj dni kasneje, v sredo 19. avgusta, je bila precej burna seja sveta KS Ponikva. Tam se je župan obvezal, da bo nekje staknil denar za obnovo ceste proti Slomu in za kultni dom, svetniki pa so zaenkrat zavrnili županovo pobudo, da se KS zadolži pri Cestnem podjetju za asfaltiranje ceste od Sloma do Ošta, skupaj za okrog 13 milijonov, saj bi na tak način porabili ves proračun KS za prihodnje leto. Dokončno se bodo odločali 5. septembra. Izgradnja pešpoti in pločnika skozi Hotunje je dobila zeleno luč. Tudi s športnim igriščem ni šlo gladko, saj je občinski svetnik Korže vztrajal na njem, a se je svet na koncu odločil drugače in dal prednost pripravam na Slomškovo nedeljo.

Kaj smrdi?

Že od konca julija dalje so prebivalci južnega dela mesta Šentjur deležni občasnih valov sladkobno gnilobnih vonjav, ki jih prinašajo južne sape iz smeri Kmetijske šole. Je že res, kot je rekla Jožica Slatinšek s Farme v Slivnici, da iz hlevov ni nikoli kaj prida dišalo, enako res pa je tudi, da prekrasni poletni dnevi v hladni senci ali na terasi niso tisto pravo, če so garnirani s smradom in naleti težkih mesarskih muh, ki te vonjave spremljajo.

Kaj se da storiti za prijetnejše poletje?

Šentjurska zdravstvena inšpektorica gospa Rihtaršič: "Ni v naši pristojnosti. Sicer pa je tudi smrad takšna neoprijemljiva kategorija, da je težko kaj narediti. Kar nekaterim smrdi, druge ne moti. Več boste izvedeli pri kmetijskem inšpektorju."

Kmetijski inšpektor Janez Vrtačnik je bil na dopustu, pisarna veterinarske inšpektorice pa je bila tudi zaklenjena.

Prav tako ni bilo mogoče dobiti vodje obrata na kmetijski šoli g. Recka, niti njegovega namestnika Artnaka. Eden od delavcev je povedal, da so v preteklih tednih razvažali le gnojnico po pašnikih.

Gospa Jožica Slatinšek iz Farme Slivnica: "Pri nas nastane dnevno za 2 do 3 prikolic kurjega gnoja, ki ga pa odvažamo v Cinkarno. Res pa je, da zadnji teden gnojimo eno od strniščnih njiv nekje v bližini Kmetijske šole."

Preostala mi je le še možnost neposrednega obhoda sumljivih terenov. V sicer povsem zeleni dolini ob Voglajni sem našel le okrog 1 hektar veliko njivo ob Srebrnem kotu, ki je bila bogato obložena s kurjim gnojem. Nekaj na kupih, večinoma pa razsuto.

To je verjetno to. Če bi se naši kmetijci malo potrudili in ravnali z gnojem tako kot je treba, bi lahko bila tudi šentjurska poletja za kanček prijetnejša.

F.K.

V KS Blagovna so praznovali

Svoj praznik, posvečen spominu na partizansko bolnico Zima v Šohti, so tudi letos na Blagovni praznovali podobno kot prejšnja leta. Slabo vreme jim je sicer preprečilo tradicionalni pohod od šole do bolnice - na štartu se je pojavilo le 10 pohodnikov - na slovesnosti pri bolnici Zima pa se je v soboto, 22. avgusta popoldne, zbrala že kar zavidljiva množica blizu 100 krajanov. Ti so si najprej ogledali bolnico in nato prisluhnili predsedniku Peperku, ki se je pohvalil z letošnjimi uspehi (asfalt na Rozalijo, v Goričico in Zlateče, popravilo občinske ceste, novi simboli Blagovne). Na slovesnosti so tudi pokazli zastavo (modra podlaga, na zgodovinskem grbu tri ribe, dva križa in šest graščinskih stolpičev) in jo tudi slovesno predali v uporabo vodji podružnične šole Bebi Mastnakovi.

Priznanja KS so prejeli učenci Karmen Lubej, Jure Slemenšek, Uroš Mastnak in Klara Kresnik. Posebno priznanje si je prislužila pionirska gasilska desetina za osvojeno prvo mesto v občini. Najšvišje priznanje KS je za svoja prizadevanja pri ustvarjanju simbolov Blagovne prejel Dani Markošek. Vse odlikovance so ozaljšali tudi s krajevnimi simboli opremljenimi kapami in majicami.

Kljub slabemu vremenu so v KS Blagovna dobro pripravili svoj praznik; z agregatom, osvetlitvijo in ozvočenjem v podporo otroškemu kulturnemu programu, ter partizanskim golažem za vse navzoče.

Ali občinskih mož ni bilo na Blagovno, ker jih tam ne marajo, ali pa le - oni ne marajo partizansko obarvanega praznovanja, sem lahko le ugibal. Dejstvo je, da tam od "špice" ni bilo nikogar.

F.K.

Spet ladjica na Slivniškem jezeru

Po Slivniškem jezeru od sobote, 22. 08. 1998 plove nova jezerska kraljica: Julka III. Splovitvi 8m dolge in 3m široke ladjice je botrovala ga. Malovrh. Vreme njeni prvi plovbi ni bilo preveč naklonjeno, saj po dolgotrajni poletni vročini ravno tega dne dež ni in ni hotel pojenjati. Tako se je na Ribiškem domu zbrala le okoli 50 glava skupinica, ki se je kljub dežju prijetno zabavala. "Škoda, saj je bilo vse zastoj," je komentiral Grega Moser.

Julka III je, kot že ime pove, po jadrnici in gliserju že tretja Julka v družini Moser. Izdelal jo je sam dr. Moser in jo krstil z materinim imenom. V petih mesecih je tako zrastle ladjica z električnim pogonom in 7 kW motorjem, s katero lahko po Slivniškem jezeru dobro uro plove 30 oseb. Za 500 SIT, kolikor kot odrasla oseba odštejete za karto, vam na njej postrežejo tudi s steklenico piva.

B.G.

Volksbank - Ljudska banka znižala obrestno mero ob začetku šole

Kot voščilo za uspešno novo šolsko in akademsko leto je Volksbank - Ljudska banka z 12. avgustom znižala obrestne mere za potrošniška posojila za nakup knjig in drugega potrebnega za uspešen pričetek. Obrestna mera TOM + 3,9% bo veljala do 31. oktobra

Nadvoz raste

Ker je nasip za nadvoz čez železnico zrasel že do spoštljive višine, sem se obrnil na župana Malovrha s prošnjo, da pove, kaj se tam dogaja, oziroma, kaj se bo še zgodilo.

“Nadvoz bo kar velika gradnja, most bo dolg 28 metrov, sam nadvoz čez železnico pa 72 m. Najvišja točka bo na višini 8 metrov. V nasip bo vgrajenih okrog 70 000 kubikov materiala, od tega bo Železniško gradbeno podjetje letos navozilo 40 000 kubikov s proge Šentjur - Grobelno, preostanek pa pride na vrsto naslednje leto, ko bodo obnavljali progo proti Ponikvi. Predračunska vrednost objekta je okrog 500 milijonov SIT, od tega bo občina prispevala okrog 20 %. S pričetkom del smo nekoliko pohiteli zaradi obnove železniške proge, ker smo tako dobili razmeroma poceni nasipni material, nekoliko pa smo tudi spodbudili načrtovalce na državni ravni. Odriv humusa, drenažni nasip in vgrajevanje bo financirala občina iz prihodnjega proračuna, sicer pa je nadvoz pretežno državna investicija in bo zgrajen, ko bo denar zanj zagotovljen v državnem proračunu. Računam, da bi nadvoz lahko odprli leta 2001.”

Ne bo nadvoz motil izgleda kraja?

Upam, da ne. Z direkcijo za ceste, ki je v snovanje izgleda gradnje vključila tudi svojo arhitektko, se pogovarjamo o krožnem križišču pri Frišku, kolesarski stezi in pešpoti čez nadvoz in razgledni ploščadi na vrhu. Vsega se pa seveda ne da rešiti brez žrtev.

F.K.

Pri Preložnikovih v Svetelki je gorelo

Bilo je v torek, 11. avgusta ob 14.30 uri, ko je sredi najhujše poletne pripeke gospodar opazil, da se iz gospodarskega poslopja dvigata plamen in dim: “Z vedrom vode v rokah sem stekel v strojno lopo, toda tam je že močno gorel kup sena. Voda je ogenj samo še bolj razplamtela. Ničesar nisem uspel rešiti. Traktor, vsi priključki, različna orodja, pa seveda tudi zaloge sena in žita, vse je vzel ogenj. Drameljski gasilci so bili tu v 15 minutah. Res so bili dobri in so se trudili. Tudi ženske so jim zelo uspešno pomagale, a se

kaj več kot obvarovanje spodnje etaže in sosednjih zgradb ni dalo storiti. V 10 minutah je zgorelo skoraj vse.”

Koliko je škode? Ste imeli zavarovano? Računate na sosedsko pomoč?

Zgorela sta nam najmanj 2 milijona. Od zavarovalnice kaj dosti ne pričakujemo, ker je zavarovano vse skupaj. Traktor smo imeli do letos posebej zavarovan, zdaj pa še tega ne. Težko bo. Sosedje nam pomagajo z delom, tudi kakšna smreka se bo dobila, takšen je običaj v soseski, za denar bomo pač morali poskrbeti sami.”

F.K.

Tudi Marija Dobje bo imelo vodo

Dolgo načrtovana izgradnja vodovodnega omrežja od Svetelke do Marije Dobje se je te dni končno pričela. Podjetje Vilkograd iz Proseniškega, ki je na razpisu pridobilo dela, je že pričelo z izkopi.

Predsednik sveta KS Dramlje Franc Štrajher je povedal:

“Res sem vesel, da smo končno tako daleč, da bo tudi ta del drameljske KS dobil vodo. Vse kaže, da se bomo že letos lahko priključili na javni vodovod, s čimer se bo uresničila tudi moja dolgoletna želja.

Glavni vod bo dolg 4500 metrov, nadaljnih 1500 metrov pa bo še priključkov do

posameznih hiš. Projektni predračun znaša 40 milijonov. Vodo bo dobilo 55 odjemalcev, ki bodo prispevali povprečno po 250 000 SIT, drugo bo prispevala občina. V predračunu je menda predvidenih 10 milijonov, približno toliko pa naj bi dobili tudi iz naslova pomoči za demografsko ogrožene kraje. Del tega denarja je namenjen tudi za vodovod Grušce, ki bo na vrsti naslednje leto.”

Imate težave s podpisovanjem pogodb, odstopnih izjav, odškodninami in podobno?

“Moram pohvaliti svoje sokrajane. Vse odstopne izjave so podpisane brez

odškodninskih zahtevkov in vsega le tri ali štiri gospodinjstva ne sodelujejo. Pa še od teh si bo kdo premislil.”

Kdaj bo otvoritev? So Dramlje v večjem delu že preskrbljene z vodo?

“Pipe bomo odprli, tako upam, meseca novembra in vas že zdaj vabim na otvoritev. Glede vodooskrbe pa imamo v KS še veliko težav. Brez vode so poleg že omenjenih Grušč še Straža, Pletovarje, Zalog in Slemenene. Na javni vodovod čaka še okrog 200 gospodinjstev in bi za dograditev omrežja potrebovali vsaj še 250 milijonov SIT.”

Ni miru na "Kozjanskem morju"

Pravzaprav je turističnega miru kar preveč, manjka pa tistega, lastninsko interesnega. Lastninjenje Slivniškega jezera, kar je že pred leti bila aktualna šentjurska tema, kot vse kaže, še ne gre h koncu. 99 - letne najemne pogodbe s fiktivnimi plačili je "počistil" Sklad kmetijskih zemljišč RS, gradbišča (stare stavbe), ki so jih pokupili največ ribiški funkcionarji - le eno si je uspel

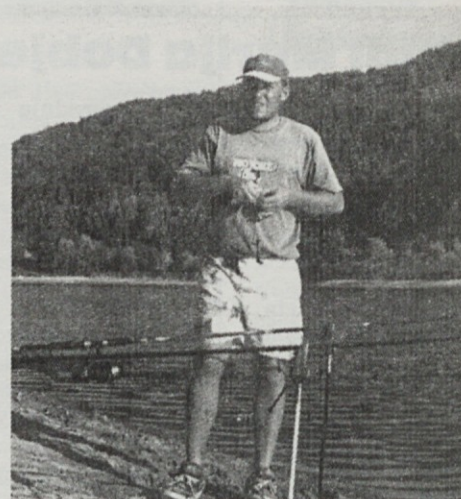
Prve informacije so padle pri Artičkovih v Rakitovcu. Sodba 91 letnega starega očeta Karla je bila kratka in jedrnata: "Jezero je napaka! Jaz bi dal po sredini doline skopati globok jarek in v naši dolini bi spet rasla krompir in fižol." Najmlajša Artičkova generacija je bila za sanacijo: "Ribiči so jezero preveč izkoriščali in ga tudi preveč zanemarili. Država bi morala dati

Na obrežju, vsaj 20 metrov od mize, kjer smo sedeli in pili ameriško pivo, so bile "montirane" tri dolge ribiške palice. Lovijo kar same? Kako je z ulovom?

"Pomagamo si z alarmnimi napravami. S prijemom pa sem kar zadovoljen. Le preveč vejevja je v vodi. Zdaj gremo samo na krapa, 5 do 10 kilogramski krapi tu niso redkost, težjih pa zaenkrat v jezeru očitno še ni. Lahko se pohvalim, da imamo na dan okrog 10 prijemov in da smo v zadnjih 4 dnevih ulovili okrog 140 kg rib. Ribe seveda vračamo v jezero. Sicer pa smo pod budnim nadzorstvom ljubosumnih domačih ribičev. Vidite tistega gospoda v rdečih hlačah na oni strani? Najmanj enkrat dnevno pride v kontrolo in je tudi vse prej kot prijazen. Lahko bi rekel, da so prav nevljudni čuvaji velik minus za umirjeno ribiško počutje. Tudi cene dnevnih ribolovnih dovolilnic so tu (in v vsej Sloveniji) v primerjavi z Evropo zelo drage. Zadnji čas je, da gremo tudi pri nas na sistem "ulovi in izpusti" in posledično tudi na bistveno cenejše karte."

Na Brionih, kot se imenuje najbolje urejen del obale desno od Ribiškega doma, sem našel na delu gospoda Kodriča iz Šentjurja in g. Vengusta iz Štor. Oba sta najemnika tistega vzorno urejenega dela jezerske obale.

"Lahko bi rekel, da sem tu skoraj vsak dan. Letos imam za seboj okrog 40 ribolovnih dni, koliko rib sem ujel, ne vem, vem pa da sem domov odnesel vsega dva krapa in nekaj ploščičev. Tu nisem zaradi rib, temveč zaradi užitka."

Aljoša Sovič: 10 kilogramski krapi niso redkost

Jezero se je umaknilo, kopalci ostajajo

izboriti šentjurski podžupan Pungartnik - so na novo pozidana in nikogar več ne vznemirjajo. Lastništvo RTG Tratna pa še vedno povzroča ostre dialoge. Ampak o tem malo kasneje.

Torek, 11. avgusta, ko sem sklenil pogledati, kaj se dogaja na našem jezeru, je bil nadvse lep poletni dan. Ob 16. uri je bila temperatura zraka še vedno okrog 30 stopinj, temperatura jezera pa morda le stopinjo ali dve manj. Ob cesti proti Loki je parkiralo morda pet ali šest avtomobilov, v večini so bile šentjurske in celjske registracije, v vodi je čofotalo vsega le peščica kopalcev, štrije ribiči pa so lagodno namakli svoje trnke. Gladina jezera je bila vsaj 2 metra nižja od običajne in na položnih brežinah se je voda umaknila tudi do 20 metrov daleč od obale. Ves zgornji del jezera je že bil praktično izsušen ali pa na gosto prekrit z zeleno preprogo vodnega oreščka. Od izsušenega obrežnega rastlinja in mulja se je širil rahlo neprijeten vonj, sicer pa je jezero dajalo vtis spokojnega miru.

denar za očiščenje jezera."

Na drugi strani jezera, pri Moserjevih apartmajih, je bilo videti živahno in ker je družina Moser menda večinski lastnik RTG Tratna, sem po informacije krenil k njim. Dovolj solidna asfaltna cesta do Cmokovih v Tratni ter nato nekoliko manj solidna makadamska varianta sta me pripeljali neposredno na prav prijetno in z večernim soncem obsijano obalo tik ob Moserjevi hiši. Moserjevih tam sicer ni bilo, poklepetal pa sem lahko z dvema zagorelima paroma, ki sta ravno bila pri malici pod senčnikom pred hišo.

Aljoša Sovič iz Ljubljane je dejal: "Tu letujemo že četrto leto in smo prav zadovoljni. Mir, razmeroma čista jezerska voda ("toda v 14 dnevih jaz še nisem bila v vodi," je dodala zagorela gospa!), bližina vode, dovolj ugodna ribičija in pa prijetni apartmaji so aduti Slivniškega jezera. Všeč nam je tukaj."

Kaj naj rečem o jezeru? Manjka mu dober dolgoročni gospodar, pa naj bo to kdorkoli. Še najbolj bi bilo, da bi bil domačin. Ribiška družina je v krizi, pojavljajo se nesoglasja med partnerji in v jezero se ne vlaga dovolj. Letos sem šel le enkrat tam mimo doma in sem bil zaprepaščen zaradi svinjarije. Onesnaženje okolja gotovo ogroža obstoj jezera in na tem področju bo potrebno storiti največ.

Okolje Ribiškega doma je najbolj romantičen šentjurski gostinski prostor. Tistega torka je bil povsem zapuščen, če odštejem dve gospe z otroci, ki sta se trudili s pospravljanjem. Lastnico firme "Kava bar in prevozi po jezeru" Barbaro Moser, ki je s prikoličnega bifeja skrbela za morebitne goste, sem pobaral, kaj se pri njih dogaja.

"Žal skoraj nič. Zaradi nesoglasij s prejšnjim najemnikom Radovanovičem, pa tudi zato, ker dom nima obratovalnega dovoljenja, smo letošnjo sezono več ali manj zapravili. Kljub čudovitemu okolju gostov ni. Danes sem prodala vsega dve koka koli. Nekoliko bolje

Barbara Moser: zapravili smo sezono

je ob sobotah in nedeljah. Naša rešitev so organizirani pikniki in pa družabne prireditve, kar pa bo prišlo v pošteve šele naslednjo sezono. To soboto bomo imeli koruzni piknik, za zadnjo soboto v avgustu pa vas vabim na izbor najlepših šentjurskih moških nog."

Kako pa je z nesporazumi okrog RTG?

"To morate pa vprašati moški del Moserjeve ekipe."

Gospoda Radovanoviča iz Štor, do julija letos tudi najemnika bifeja na Ribiškem domu, sem dobil dva dni kasneje:

"Novi večinski družabnik v RTG družina Moser dela predolge korake. Tako je prišel Gregor Moser, menda naj bi bil direktor RTG, in mi sredi sezone, potem ko sem Ribiški dom vzdrževal vso mrtvo sezono, odpovedal najemno pogodbo, češ da nisem

plačeval najemnine. V pogodbi imamo zapisano, da se moja vlaganja pri najemnini upoštevajo, in če je tako, sem dolžan vsega morda največ 200 000 SIT. Pa saj pristajam na prekinitvev pogodbe, toda samo po določenem postopku. Zahtevam, da pride komisija, sestavljena iz predstavnikov vseh družbenikov in Dom prevzame tako, kot je prav. Do takrat pa bom imel Dom pod ključem. To, kar se dogaja na Tratni, odkar so vajeti vzeli v roke novi večinski družabniki, ni ničemur podobno. Meni nič tebi nič so podrli nekaj lepih žalujk, ob Domu so namesto pravih namestili nekakšne makete stranišč, potem so jih na zahtevo inšpekcije nadomestili s sposojenimi kemičnimi stranišči, ki so jih postavili zraven mojega bifeja, pred paviljon so postavili prikolico - bife in zanj kar po hitrem postopku pridobili ustrezna obratovalna dovoljenja. Tudi barka pluje po jezeru menda brez plovnega dovoljenja. Kaj takega si lahko v Šentjurju privoščijo samo dr. Moser. Tako se tam ne da delati, ne glede na to, da ni dovolj prometa niti za en bife. Svojega sem zaprl in tožil bom družino Moser za izgubljeno sezono."

Ribiška družina Voglajna je tudi družbenik v podjetju RTG in sicer ima v njem 37 odstotni delež. Poiskal sem njenega predsednika Franca Tovornika s Pešnice in ga vprašal, kako oni gledajo na dogajanja ob jezeru.

"Nič več nismo tretjinski lastniki, kajti družina Moser nam je na ne vem kakšen način zmanjšala naš delež na 19%. Sicer pa je zadeva precej zapletena in ne vem, kje naj začnem. Če bi vedel pred letom, ko sem prevzel predsedniško funkcijo, kaj me tu čaka, je ne bi sprejel. Z družino Moser, ki je postala večinski lastnik RTG, je res težko delati. Zdaj smo tako daleč, da smo odklonili podpis družbene pogodbe. Imamo tri zahteve, od katerih ribiči ne moremo odstopiti. Novi večinski družbeniki (družina Moser) hočejo imeti v družbeni pogodbi tudi dejavnost ribištva in ribogojstva, mi pa trdimo, da sta to osnovne dejavnosti Ribiške družine in bi ta dejavnost v Moserjevi firmi pomenila za nas nelojalno konkurenco. Prav tako je za nas nesprejemljiva njegova zahteva po pravici do večinskega glasu, saj potem našega glasu pri odločanju sploh ne bi več potreboval. Mi vztrajamo na tričetrtinskem glasu za odločanje, kar pomeni, da bi si novi večinski družbeniki pri glasovanju morali pridobiti podporo vsaj še enega družbenika. Tudi dokapitalizacijo - v osnovni kapital bi morali vložiti še 300 000 SIT - smo odklonili. To seveda niso moje kaprice, temveč za zahtevami stojijo zahteve

F. Kodrič: Jezero potrebuje gospodarja

upravnega odbora RD. Šli bomo še dalje in bomo sodno uveljavljali lastništvo ribiškega doma in gojitvenih ribnikov. V dom smo ribiči vložili 60 000 udarniških ur in tega ne moremo kar tako prepustiti drugim. Zahtevali bomo ponovno cenitev RTG in ugotavljanje našega deleža. Potem, ko se bodo pravično ugotovila ta razmerja, bomo svoj delež prodali, lahko tudi družini Moser. Z RTG oziroma firmo, ki mu bo sledila (in to bo firma brez ribiške dejavnosti) nočemo imeti nič več skupaj. Od leta 1989, ko smo v RTG, naša dejavnost le stagnira. Imeli smo na primer 5 čolnov (nekateri pravijo, da 7), zdaj sta na jezeru le še dva. Podobno je izginjala tudi naša druga lastnina. Biznis in športni ribolov pač ne gresta skupaj."

Zelo aktualno je vprašanje, kako je z lastništvom okoliških zemljišč in gozdov, ki so bila v lasti Železarne oziroma RTG? Kolikšen je sploh denar, ki je družini Moser zagotovil večinski delež v firmi?

"Kolikor je znano meni, lastništvo zemljišč še ni dokončno urejeno. Glede deleža pa se govori o presenetljivo mali vsoti. 45000 DEM, kolikor naj bi znašal dejansko vplačani delež Železarne, bi bila pripravljena plačati tudi Ribiška družina."

Jezero je precej prazno? Kaj se dogaja?

"Gre za akcijo Ribiške družine v boju zoper zaraščanje jezera. Ker denarja nimamo, smo se pač poslužili najcenejšega ukrepa, začasnega osuševanja obrežij, odstranjevanja naslag oreščka."

Slišati je, da je jezero močno eutrofno, kar naj bi pomenilo njegovo počasno smrt?

"Mislim, da ni tako hudo. Jezerska voda je še vedno v 2. kakovostnem razredu (Voglajna

je v 3. do 4.), rezultati kemičnih in bakterioloških preiskav pa so tudi dokaj ugodni. Ne gre za umiranje, temveč le za zaraščanje jezera.”

Kako gledate na spor z Radovanovičem?

Po mojem mnenju je Radovanovič solidno upravljal ribiško imetje in RD ne oporeka veljavnosti njegove najemne pogodbe. Dali smo mu tudi pisno soglasje za nadaljni najem.

G. Štrausa, nekdanjega direktorja RTG

F. Tovornik: Ribiči bomo uveljavljali lastništvo ribiškega doma

in tajnika RD Voglajna sem dobil na mobitelu.

G. Štraus, vi ste menda idejni nosilec projekta sedanjega čiščenja jezera. Kaj se dogaja z jezerom in ob jezeru?

“Ne, akcijo čiščenja izvajajo ribiči, kot uslužbenec Nivoja iz Celja z ribiči le sodelujem na strokovnem področju. Jezersko gladino smo spustili za približno dva metra zaradi uničenja modro - zelenih alg, ki so se kopičile ob obrežju in bi lahko ogrozile ribji življenj. Vzporedno bodo ribiči odstranili z obalnega pasu tudi račjo zel in vodni orešček, ki sta se tam močno razrasla, kar pa ne pomeni sanacije, ker se z občasnim izsuševanjem orešček ne da uničiti. Njegovo morebitno uničenje bi utegnilo biti tudi vprašljivo, saj je orešček zaščitena rastlina in tudi naravni porabnik dušika in fosforja, ki sta največja povzročitelja eutrofizacije jezera.

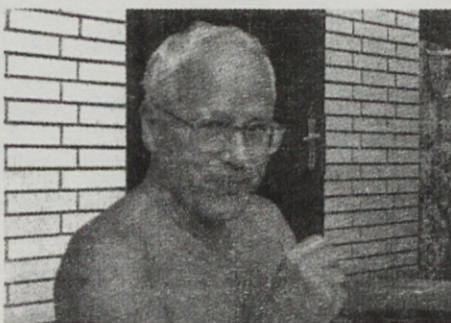
Glede dogajanja ob jezeru nisem prav pri viru informacij. Vem le, da je prišlo do spora med ribiči in Moserjem, ki lahko preide v nekajletno vojno po sodiščih. Že vnaprej je jasno, da bo v tem sporu največ izgubilo jezero, kar je najbolj zaskrbljujoče.”

Ali izpust jezera na vrhuncu sezone ne ogroža še tistega, kar je ostalo od turizma?

“Tako so se dogovorili ribiči z vsemi zainteresiranimi.”

Ivana Moserja, govorca v imenu večinskih lastnikov RTG, družine Moser (Gregor, Barbara in Ivan), sem našel pred Ribiškim domom, kjer je ravno montiral otroški tobogan. Sprva je vztrajal, da nima namena voditi polemike po časopisih s svojimi družbeniki, ker zadeve urejajo pravniki in sodišča, kasneje pa, ko sem mu predstavil stališča g. Tovornika, je v pogovoru vendarle povedal tudi nekaj podrobnosti, ki osvetljujejo spor z druge strani.

“Spoštujem Tovornikovo odločitev, da po pravni poti rešimo naša nesoglasja. Naša kupoprodajna pogodba z Železarno je jasna in veljavna, zato mislim, da bo morala Ribiška družina svoje drugačne zahteve nasloviti na Železarno. Ustanovni kapital je bil pač določen kot je bil in družina Moser je pravno veljavni lastnik Železarninega deleža. Glede naknadnih vlaganj in spreminjanja deležev - Železarna je zgradila paviljona, Nivo pa gojitvene ribnike - se je seveda potrebno pogovarjati, toda le na osnovi računov, dobavnic in podobne dokumentacije. O drugačnih zahtevah je možen le dogovor in sporazum med

Dr. Moser: zahteve Ribiške družine niso realne

družbeniki. Zahteve Ribiške družine so milo rečeno čudne in za nas nesprejemljive, se pa seveda strinjamo z njihovo zahtevo po ponovni sodni ocenitvi deležev v RTG. Mislim celo, da bo le - ta za nas ugodnejša od veljavne. Nikamor ne bomo prišli, če se bodo ribiči vedli kot absolutni gospodarji firme in po svoje odločali o vsem.”

Ribiči so odklonili podpis družbene pogodbe. Kaj to pomeni za delovanje firme? Ali RTG sploh lahko posluje?

“Mislim, da lahko posluje v dosedanjih okvirih. Nemogoče pa je brez soglasja družbenikov razmišljati o razvoju in večjih investicijah. Nobenega dvoma ni, da bodo sodni spori krepko zavrli razvoj turistične dejavnosti na jezeru. Žal, kot vse kaže, se jim ne bo mogoče izogniti.”

Spor imate tudi s prejšnjim najemnikom Ribiškega doma Radovanovičem. Kot mi je znano ste ga vi vrgli ven, ribiči pa so mu podaljšali najemno pogodbo.

“Tu so zadeve bolj jasne. Radovanovič ni plačeval najemnine in ima sklep sodišča, da mora izprazniti dom. Po preteku zakonitih rokov bo prišlo do prisilne izselitve in do komisijskega prevzema doma. Ravnanje ribičev v tem primeru spet kaže na njihovo samovoljo, ki nima zakonite osnove.”

Slivniško jezero se zarašča in umira. Kaj menite o tej temi?

“Vse akumulacije so podvržene eutrofizaciji, zaraščanju in odmiranju, če vanje pravočasno ne poseže človek. Slivniško jezero je trenutno še razmeroma zdravo, brez ustreznih čistilnih naprav pa ne bo zdržalo. Košnja in odstranjevanje vodnega rastlinstva sta najenostavnejši in dosegljiv ukrep, za temeljitejši poseg pa bo morala poskrbeti država. Tole zniževanje gladine jezera je precej grob in nedomišljen poseg, zoper katerega sem odločno protestiral. Ribiči nas o njem niso niti obvestili, kaj šele, da bi vprašali za soglasje. Ne le, da je sporen zaradi sezone, utegne povzročiti tudi veliko škodo. Na položnih brežinah je umrlo veliko školjk, posušena račja zel in orešček, če ne

Vodni orešček zarašča jezero

bosta pravočasno odstranjena, pa utegneta močno dodatno onesnažiti jezersko vodo. Orešček, ki je tudi zaščitena rastlina, pa se na takšen način sploh ne da uničiti.”

Tako se je tema o Slivniškem Jezeru, ki je bila prvotno dopustniško načrtovana, iztekla v nadvse resno zadevo. Moje pisanje pač ni moglo kaj dosi koristiti, če pa je morda le dalo komu od sprtih misliti, da so v igri širši interesi od strogo osebnih, je dovolj. Sicer pa je jezero še vedno naša skupna dobrina in je prav, da tudi javnost ve, kaj se z njim dogaja.

F.K.

ELA

RAČUNOVODSKI
SERVIS IN PREVOZIMihaela Petelinšek s.p.
Drofenikova 16, Šentjur
Tel./fax: 063/740-989, 063/796-099*Cenjene stranke obveščamo, da od 1. avgusta
poslujemo na novi lokaciji na Tržnici.*Nudimo vam:

- vodenje poslovnih knjig za s.p. in d.o.o.
- finančno svetovanje
- urejanje drugih evidenc

V
ČEVLJARSTVO
PETA!

PODGORŠEK MARTIN

DELOVNI ČAS:
8 - 11 IN 12 - 16
SOBOTA: 8 - 12
PONEDELJEK: ZAPRTO

Popravilo čevljev ter izdelava
navadnih in specialnih (FORD,
MERCEDES, OPEL, VOLVO)
ključev!

TRG. UŽMAH
PLANINA

OD TORBE DO RADIRKE

VSE ZA ŠOLO

MALI ZVEZEK -A5

49,50

VELIKI ZVEZEK -A4

89,90

MAJICE - COPATI - HLAČE

V trgovini UŽMAH V trgovini UŽMAH
Šentvid/Planini, na Planini,
tel.: 791-113 tel.: 791-142

TRGOVINA
Rosana

Zidar Metka, s.p.

ljubljska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa

V MESECU AVGUSTU VAM POLEG
NAJUGODNEJŠIH CEN, KI SO PRIMERNE
ZA VSAK ŽEP NUDIMO

100% POPUST
PRI NAKUPU NAD 5.000,00 SIT

V ČASU POČITNIC SMO POSEBEJ ZA VAS PRIPRAVILI
PESTRO IZBIRO OBLAČIL ZA PROSTI ČAS, od kopalk,
kratkih hlač, raznih majic, do trenerk, dolgih hlač in Jeansa.

Še vedno imamo na zalogi najcenejše spodnje perilo:

- otroške spodnje hlače 170,00 SIT
- ženske spodnje hlače 190,00 SIT
- moške spodnje hlače 210,00 SIT

Za vaše šolarje pa smo pripravili veliko izbiro šolskih potrebščin-
od radirke do copatov

10% POPUST IN ČEKI

delovni čas:

delavnik od 8" do 18"
sobota od 8" do 12"

pridite v trgovino Rosana
prepričajte se sami

ZLATARSTVO
MILAN GAJŠEK

V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 063/743-727

- * prodaja zlatega nakita
- * izdelava nakita po želji stranke z
vgrajenimi dragimi in poldragimi kamni

VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA
DARILA!
(graviranje brezplačno)

- *krstna in obhajilna darila
- * ekspres izdelava poročnih
prstanov
- * prodaja ročnih ur in budilk
- * prodaja japonskih in kitajskih biserov

Nova cesta v Zamšlaku

Vaščani Zamšlaka v KS Dobje so v vročem poletnem nedeljskem popoldnevu slovesno otvorili 1400 m dolg cestni odsek krajevne ceste Zamšlak-Tajhte. To je bila zadnja faza modernizacije 3 km dolge ceste Repuš - Gorica - Zamšlak - Tajhte. Stroške asfaltiranja je v celoti pokrila KS Dobje iz sredstev samoprispevka, denar za spodnji ustroj pa so zbrali porabniki sami, ki so opravili tudi vsa zemeljska dela. Skupna vrednost letos opravljenega dela znaša 8 milijonov SIT.

Cesto je otvoril Anton Uduč, ki je v času

Na otvoritvi

celotne gradnje aktivno sodeloval pri delu. Gospa Stanka Hrovatič je v priložnostnem

nagovoru opozorila na veliko složnost med krajani, ki jih je skupno delo še bolj povežalo, tajnik KS Leskovšek pa je izrazil željo, da novozgrajena cesta ne bi bila pot, po kateri odhaja dobovska mladina, temveč bi pripomogla k vračanju ljudi na to demografsko ogroženo območje. Predsednik KS Salobir pa je uporabnikom zaželel varno in prijetno vožnjo po novi cesti.

Nova cesta pomeni veliko pridobitev za vso KS, saj jo povezuje s sosednjo KS Planina, spodbudila pa bo tudi razvoj izletniškega turizma, saj neokrnjena narava kar vabi izletnike.

F. Leskovšek

Pokaži kaj znaš - brez domačinov

Dobjani so tudi svojo 26. zabavno prireditev "Pokaži, kaj znaš!" srečno spravili pod streho. Vse je bilo tako, kot smo navajeni: lepo vreme, letos morda ravno tisto nedeljo za spoznanje manj tropsko, okrog 800 gledalcev in poslušalcev, tri desetine nastopajočih in seveda tudi nepogrešljiva kulisa te tradicionalne zabavne prireditve - gospa in gospod Salobir, tajnik KS Leskovšek in pa vsa njihova številna ekipa "honorarnih" gostincev, ki so budno krožili med številnimi gosti, pozdravljali, urejali, se zahvaljevali, pa tudi dajali tu in tam za pijačo. Prireditev je bila tako kot vselej doslej sredi Dobja, le da tokrat ni šlo za "brezvezno" vaško prireditev, temveč tudi za predstavitev glavnega trga nove občine Dobje. Toda tega novega položaja se niso zavedli niti organizatorji - da je glavni med njimi tudi bodoči dobjanski župan Franci Salobir, ni skrivnost - niti "okupatorski" šentjurski župan Malovrh. Slednji je imel s seboj tudi družino in je celo dobil besedo za mikrofonom, a je tokrat sploh ni izkoristil za napad na dobjanski "separatizem" (kot v parlamentu). Za vsak slučaj pa je prizorišče zapustil, še preden so se Dobjani podprli s tistim kritičnim številom maliganov, ki bi utegnili

Kako izgleda, ste zadovoljni z obiskom in kje imajo svoje talente, sem povprašal tajnika KS G. Leskovška?

"Kar v redu je, mislim, da je obiskovalcev toliko kot lani, to pa je najpomembnejše. Ljudje so zadovoljni, kulturno društvo pa tudi, saj se bo gotovo poznalo tudi v njegovi blagajni. Sicer pa je tako, da na tej prireditvi delamo vsi in nihče ne sprašuje po času in denarju. Zaslužek, kolikor ga pač je, ostane tako ali drugače kraju. Domači muzikantje res ne nastopajo, grejo pa zato na podobne prireditve v druge kraje."

O sami glasbeni kakovosti prireditev bi verjetno še največ povedale ocene strokovne komisije. Člani te komisije, kaže, da so tudi oni bili "uvoženi", saj nisem poznal nikogar, so delili v pretežni meri le šetice in petice, kar bi lahko pomenilo, da iz Dobja novega Avsenika ali Mozarta ni pričakovati. Komisija iz publike je bila precej bolj radodarna, kljub temu pa ne verjamem, da je predstavljena glasbena ustvarjalnost prišla kaj dalje od precej grobe narodne glasbe in besedil a la "sosedov Franček je pijanček..." Vsaj po moji oceni sta v preteklih letih prikazani glasbena ustvarjalnost in poustvarjalnost krepko presegli letošnjo raven. Zanimivo je tudi, da med nastopajočimi ni bilo prav nikar, ki bi segel vsaj malo v svet zabavne glasbe.

Med nastopajočimi je bilo kar precej posameznikov in ansamblov (prav gotovo več kot polovica), ki so nastopali in se tudi odlično odrezali na podobnih nastopih v Dolgi gori in Na gričku. Vsa najboljša mesta so pobrali najštevilčnejši ansambli, kar menda tudi nekaj pove. Od bolj domačih se je najvišje uvrstil ansambel "Prepih" iz Šentvida, ki se je dokopal do delitve četrtega in petega mesta. Zmaga je zasluženo šla v Dobrno, saj je tamkajšnji takorekoč mladinski ansambel "Izvir" z dvema dovolj izrazitima pevkama le pokazal največ. Ansambel "Užmah" iz Šmarja je bil drugi, Ribič iz Celja pa tretji.

Gospa Salobirjeva, kako ste zadovoljni s kakovostjo. Ste pred nastopom imeli tudi avdicije?

"Vsi, ki so se prijavili eno uro pred pričetkom, so tudi lahko nastopili. Naš cilj je, da damo priložnost začetnikom in nas sama kvaliteta toliko ne skrbi."

Z dobovskim "Pokaži, kaj znaš" se letošnje tovrstne prireditve končujejo. Bil sem na treh in moram reči, da so vse razmeroma uspele in da jih gledalci oziroma poslušalci razmeroma dobro sprejemajo. Kot povod za veselico in gostinski dogodek so gotovo zelo v redu, kot glasbeni dogodek pa se mi ne zdijo ravno biseri. Očitno gre predvsem za komercialne prijeme, sama ustvarjalnost pa je v drugem planu. Z ozirom na množico izšolanih glasbenih pedagogov in še večjo množico učencev v glasbenih šolah, bi morda le kazalo razmisliti o načrtnejšem pristopu in kakovostnem dvigu teh predvsem mladim talentom namenjenih prireditev.

F.K.

Prepih iz Šentvida- še najbolj domači ansambel

povedati, kaj si v resnici mislijo o njem. In ko sem že ravno pri uglednih gostih, se mi zdi, da jih tokrat ni bilo ravno v izobilju. Vsekakor sem opazil Jožeta Artnaka, predsednika šentjurske LDS (bila je tudi med pokrovitelji prireditve), in njegovo družino, ki so me gostoljubno sprejeli k omizju (v zahvalo sem jim pomagal pojesti čavapčiče), pa je z gosti iz šentjurskega ali planinskega javnega življenja konec.

Pivske navade Šentjurčanov

Slovenci veljamo za pivski narod, da ne rečemo celo malo grobo – narod pijancev. Ali Šentjurčani kaj odstopajo od te trditve? Podali smo se v nekaj naših gostiln in barov, ter skušali izvedeti, kako je kaj s tem. Zanimalo nas je, česa se v Šentjurju največ proda, kakšna je struktura gostov v naših lokalih, kdaj se ga največ pije ... Povprašali smo tudi, kako je na prodajo alkoholnih pijač vplival nov zakon o cestno prometnih predpisih. Pokukali smo v nekaj bifejev, pa tudi resnejših lokalov, kjer je poleg pijače na voljo tudi hrana.

Simon Jernej – Okrepčevalnica Jernej Andrej: "Našo gostilno odpiramo že ob petih zjutraj. Največ gostov je delavcev, na splošno pa k nam zahajajo starejši. Mislim, da v našem kraju najbolj pijančuje mladina. Pri nas prodamo največ piva, zgodaj zjutraj pa mnogi poskusijo tudi kaj "kratkega",

čeprav nihče ne pretirava. Promet je preko celega dneva nekako enakomerno razporejen. Po uvedbi novega zakona se je močno povečala poraba Rolerja in brezalkoholnih pijač. Alkohola se popije mnogo manj kot v preteklosti, predvsem na račun šoferjev, ki se bojijo strogih kazni. K

nam zahajajo povečini stalni gostje, zanimivo pa je, da se tod velikokrat ustavijo turisti, ki zgrešijo pot za Rogaško Slatino. Pred kratkim se je neka gospa iz Ljubljane hudovala nad našo občino, kako, da ne more postaviti enega ušivega kažipota za Rogaško, saj je sama prevozila že pol Šentjurja, na koncu pa smo ji mi povedali za pravo pot.

Mira Abram – Gostilna Grasselli: "Največ gre piva, medtem ko se je prodaja vina, še posebej pa žganih pijač, v zadnjih mesecih močno ustavila. Seveda je vzrok v novem cestno – prometnem zakonu, ki ga po mojem vzniki kar spoštujejo. Menim, da šentjurski okoliš ni ravno narod pijancev. Ljudje v gostilne prihajajo zaradi notranjih problemov, ki jih skušajo reševati ob kozarčku. Večkrat potrebujejo tudi pogovor in mislim, da bi morale na tem področju več narediti pristojne službe. K nam zahajajo predvsem redni, manj pa je tranzitnih gostov. Problem je ukinitve rednih avtobusnih prog, kar se tudi pozna na obisku. Z gostilno in trgovino shajamo za sprotno življenje, obogateti pa je pri nas z gostinstvom težko. Poskušali smo z živo glasbo, ki je pritegnila tudi mlade, vendar so se začele pritožbe sosedov in vse skupaj je propadlo.

Nataša – Bar Palma: "Tukaj delam priložnostno in bi težko dala kakšno globalno oceno. K nam zahajajo delavci in starejši gostje. Mladih k nam ni veliko. Zjutraj gre največ kav, sicer pa sta pivo in vino najbolj prodajana artikla. Žganja prodamo izredno malo. Nov zakon se je poznal le na začetku, sedaj pa mislim, da ga vzniki ne spoštujejo več toliko. Lokal se najbolj napolni proti večeru, sicer pa mislim, da Šentjurčani kar dosti pijejo.

Boris Urbanček – Gostišče Urbanček: "Imamo predvsem

stalne goste, ki se jih največ zbere zvečer. Od pijač prodamo največ piva in pa popularnih mešanic piva in limonade. Prometni zakon se najbolj pozna pri žganih pijačah, ki jih prodamo prav malo. V zadnjem času gre več

hrane kot pijače. Lahko rečem, da k nam zahajajo gostje zrelih let in starejši. Mladih

ni veliko, še posebej ne v vinoteki, kamor prihajajo največkrat poznavalci vin. Jeseni bomo našo ponudbo ponovno popestrili z živo glasbo, s čimer so bili gostje do sedaj zelo zadovoljni.

Jelka – Pizzeria Črni Baron: "Naši gostje so predvsem mladi, največ pa se jih zbere zvečer. Veliko jih pride na pizze in poleg tudi kaj popijejo. Zakon se zelo pozna, saj prodamo manj alkoholnih pijač kot prej. Še posebej se to vidi pri pivu, žgane pijače pa

tako niso bile nikdar kaj prida priljubljene. Sedaj gre več lahkega piva, Rolerjev in podobnih zvarkov. Drugače mislim, da Šentjurčani mnogo pijejo, a še zdaleč niso pijanci.

Tatjana Budiša – Na peronu: "Pri nas imamo največji promet zjutraj, ko ljudje odhajajo na vlak. Vzniki alkohola ne pijejo, medtem ko se piva tudi po uvedbi zakona proda enako kot prej, saj veliko naših gostov potuje z vlakom. Obisk je čez celo leto enakomerno razporejen, pozna pa se v času počitnic, ko ni šolarjev, ki drugače radi zahajajo k nam. Menim, da Šentjurčani pijejo po potrebi, niso pa pijanci.

L. H.

Čistimo vse vrste oblačil in tkanin

EKSPRES

ČISTILNICA IN PRALNICA

"MACKOŠEK"

C. Kozjanskega odreda 4, ŠENTJUR

Telefon: 063/740-085

Tudi prevorski gasilci so praznovali

Brez gasilcev bi bila naša poletja presneto pusta. Ko vročina vse zamori ali nažene na morje, skrbijo za živahnejši podeželski utrip le še oni. Vsako njihovo društvo se hoče pokazati in tako v juliju in avgustu skorajda ni nedelje brez gasilske veselice.

V nedeljo, 1. avgusta, so praznovali svojo 25 - letnico gasilci na

Poveljnik Maček slovesno predaja ključ

Prevorju. Vso športno igrišče so pokrili s ponjavami, ki jih je posodilo Turistično društvo iz Dobrine, postavili oder, šank in miz, kolikor hočeš. Točno ob 18. uri je domačinka Sandra pričela s programom. Čeprav vajena takšnih javnih nastopov, se ji je tokrat kar nekajkrat zalomilo, kar pa je znala spretno popraviti. Pred domačim občinstvom je očitno najtežje. Da je to res, je potrdil še predsednik gasilcev Mirko Perc, ki je bil med slavnostnim

nagovorom kar precej nervozen. Pa je vseeno zvožil, verjetno tudi zato, ker ga je spodbujala za Prevorje spodbudna množica gasilcev: en višji častnik, 20 nižjih gasilskih častnikov in 30 gasilcev. Da o več desetinah gasilcev iz sosednjih društev sploh ne govorimo. Potem, ko je nad veseličnim prostorom zaokrožil avion in odvrigel ključ novega gasilskega mercedesa in so svoje povedali še drugi slavnostni govorniki, predsednik sveta KS Pajek, župan Malovrh in predsednik GZ Šentjur Zupanc, so bila na vrsti priznanja in odlikovanja. Prvi so jih dobili ustanovni člani GD Prevorje Franc Obrez, Adolf Pohajač, Jože Marcen, Zvonko Poljšak, Anton Maček in drugi. Nato so priznanja kar deževala: 6 pokroviteljev, 14 sponzorjev in 68 botrov novega, več kot 100 000 DEM vrednega mercedesa, pa še veliko za gasilstvo zaslužnih krajanov. Skorajda nekoliko preveč, da bi si jih človek le približno uspel zapomniti. Sledil je še blagoslov pilštanskega župnika in že je pričel mercedesov ključ slovesno romanje iz rok predsednika GZ Šentjur preko rok poveljnika Mačka do šoferja. Kot se spodobi je avto veselo zabrnal, zamigetale so vse lučke, sirene so zatulile, gospodje ob avtu pa so si nalili šampanjca in zadeva se je iztekla. Sandra je napovedala še prevorsko znamenitost, tercet DOMIMA, ki pa ga že nihče več ni poslušal, kar me je pravzaprav nemalo presenetilo. Pričakoval sem, da Prevorjani dajo več na svoje pevke. Tisti hip so se skorajda kar na oder pripeljali Bratje Poljanšek, ki so bili napovedani kot uradni muzikanti, in pričeli montirati svojo mašinerijo.

V nastali pavzi sem se še nekoliko motovilil po prizorišču, previdno pozdravil nekaj znanih obrazov, a ni bilo nikogar, ki bi me rešil iz osamljenosti. Končno se me je usmili prevorska pesnica Majda Režečeva in me skorajda na silo odpeljala k šanku. Resnica pa je, da se nisem prav dosti branil, saj sem ji bil prav hvaležen za njeno pozornost.

F.K.

Prevorjani: hajd' v gore za zdravo srce!

Sredi avgusta se je pod vodstvom PD Prevorje podalo v osrčje Triglavskega narodnega parka 40 pogumnežev z vse občine. Natepeni smo bili z vseh koncev, največ pa nas je bilo s prevorskih hribov.

Na začetku nas je Ludvik Stopar radelil v tri skupine, da bi ustregel vsem željam in zagotovil varnost. Vsako od njih so sestavljali stari, mladi, suhi, zaliti, gibčni in zastani. Prvi dve sta se podali na pot s Pokljuke, tretja z najbolj žilavimi Prevorjani in Slivničani pa je krenila iz Mojstrane. Zaradi psihičnih in fizičnih naporov je bilo potrebno Tamari pomagati nositi nahrbtnik, Milošu se je odebelilo koleno, drugim pa je dajal gamsji korak Boštjanov borovničev, ki pa je, žal, izhlapel že prvi dan.

Na vetrovni Kredarici se je razvilo pravo planinsko nočno življenje. Nekaj nas je nasedlo Ludvikovim štosom in smo težili na recepciji za tuše, ki jih tam gori seveda sploh ni, spet drugi so pred kapelico tako lepo peli, da so se pri priči izselili vsi krokarji, no, marsikaj pa sploh ni za v javnost. Bili smo pravi tim: smeha, petja in potegavščin ni manjkalo, grlo pa se tudi nikomur ni izsušilo. Pred drugo zjutraj ni menda uspelo nikomur zaspati.

Zjutraj pa na s soncem obsijani Triglav! Dvosmerni promet po klinih je bil gostejši kot je med drugo in tretjo uro v Šentjurju, na vrhu pa se nas je ta dan zamenjalo vsaj toliko kot v centru Šentjurja. 2864 metrov visoko nad morjem smo si prislužili nekaj udarcev z reševalno vrvjo - planinski krst - in že smo se lahko spustili proti

Koči pri sedmerih jezerih. Kepali smo se, si hladili noge v Triglavskih jezerih, se pozdravljali z gamsi ter nato v večernem hladu na obrežju enega od jezer tudi zapeli.

Naslednji dan nas je pričakala Komna, nato strm spust v Bohinj, odkritje triglavskega kamna v Bojanovem nahrbtniku ter nato vesela vožnja z Feliksovim avtobusom domov.

Zadnjo avgustovsko soboto se bomo na novo pečeni Slovenci (tisti, ki ni bil na Triglavu, naj to ne bi bil!) spet dobili pri Bistroju Obrez, kjer bomo prejeli priznanja. Spet bo divje in veselo.

Aleksandra Maček

PC
servis

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC
Šibenik 7, 3230 Šentjur
Tel.: 749 0500, 740-125
mobitel: 041 740 985

Tižnica Šentjur

Izredno ugodne cene za računalnike pentium 2!

V Šentvidu so praznovali

V nedeljo, 9. avgusta, je bilo na prostranem dvorišču pred kulturnim domom v Šentvidu spet živahno. Šentvidčani, ki so se jim tokrat pridružili tudi Planinčani, so proslavili 90 - letnico ustanovitve Prosvetnega društva "Zarja" Šentvid in 18. avgust - praznik KS Planina, spominski dan ob obletnici osvoboditve Planine leta 1944.

Slovesnost se je pričela ob 16. uri, ko je poletno sonce še presneto pripekalo, kar pa je motilo le obiskovalce, ki jih ni bilo ravno na pretek. Skoraj vsi so se uspeli stisniti pod štiri manjše senčnike in pa v senco sosednjega brigadirskega doma. Pripeka pa očitno ni toliko motila nastopajočih. Šentviški mešani pevski zbor, Moški pevski zbor s Planine, prevorski tercet Domima in pa dolgogorski folkloristi, so svoje nastope opravili brezhibno. Od domačinov sem slišal kar nekaj pohvalnih pripomb za petje znane prevorske pevske skupine - balada o Tončku in romanca o Mlinarici in usmiljenemu ribiču je bila za šentviška ušesa, ki so sicer tudi vajena dobrega petja, zanimiva sprememba. Tudi klasični repertoar dolgogorskih plesalcev, ki so se tokrat predstavili v bolj temnih, skorajda žalnih nošah, je požel obilo navdušenja. Tolčenje orehov po dolgogorsko in ples s klobuki sta učinkovito popestrila sicer resnejši program.

Prvi slavnostni govornik je bil predsednik Prosvetnega društva Ivan Koželj. Na kratko je opisal zgodovino društva, od ustanovitve Mladeniške zveze leta 1908, preko čitalniškega in orlovskega gibanja do povojne kulturniške dejavnosti, zlasti še pevske. Od ustanovitve prvega pevskega zbora je minilo že kar častitljivih 110 let, v svoji 90 - letni zgodovini pa so Šentvidčani naštudirali preko 150 iger. Kot je povedal predsednik Koželj, skorajda ni Šentvidčana, ki tako ali drugače ne bi pustil nekaj svojega življenja v Prosvetnem društvu. Spomnil se je tudi 50 - letnega predsednikovanja PD "Zarja" Ivana Tovornika, pa tudi njegovih naslednikov Božota Ulage in Janka Gračnerja. Ob 90 - letnici so prejeli zlate Linhartove značke, kot priznanje za 40 letno delo v društvu, trije dolgoletni člani dramske skupine, Janko Gračner, Jožica Romih in Darinka Čizek.

Predsednik sveta KS Planina Ivan Knez je podal poročilo o delu v preteklem obdobju. 3600 metrov asfaltiranih cest, kanalizacija s čistilno napravo, čistilne akcije in pa 50% povečanje števila v odvoz smeti vključenih gospodinjstev so med bolj opaznimi uspehi aktivnosti KS.

Dolgogorski folkloristi so popestrili slovesnost

Govor župana Malovrha je bil zgodovinski. Za tisto vroče popoldne je kar preveč obširno razložil, kako se je kalila slovenska zgodovina od karantanskega kneza Boruta dalje, spomnil se je celo ljutomerskega tabora pred 130 leti, pozabil pa na 18. avgust in še naj kaj bolj domačega in bližjega.

Letošnjo nagrado KS Planina "Trško listino" je seveda prejel jubilent, PD "Zarja" Šentvid.

Do konca programa, ki je kar hitro minil, se je prizorišče pred kulturnim domom povsem napolnilo, a se je kaj kmalu zatem, ko je svoj show pričel ansambel Nagelj, doma nekje z Gorenjske (mar res nimamo dobrih domačih muzikantov?), kaj kmalu spet pričelo prazniti. Poznavalci so mi prišepnili, da to sploh ni tragično; ljudje so šli domov k živini, ko pa bo na prijazno vasico pod Bohorjem padel mrak, bo veselični prostor spet živahen in poln.

Organizatorji proslave so se pokazali tudi kot dokaj razsipni gostitelji. V dvorani kulturnega doma so v prijetnem hladu pripravili za nastopajoče in goste pester samopostrežni šank. V skupini gostov, poleg kompletne občinske "vrhuške", to je župana Malovrha, podžupana Pungartnika, predsednice Občinskega sveta Osetove, šefa oddelka za družbene in gospodarke službe Peperka (seveda, volitve se bližajo!) in drugih gostov, sem se na povabilo predsednikov Koželja in Kneza znašel tudi sam. Obetavno so me posedli med novinarko NT - RC Sandro, ki je s svojim minipoletnim krilcem nadvse uspešno spodbujala mačistične komentarje, in g. Martinčiča iz Cestnega podjetja. Slednjemu sem se odločno zameril, ker sem mu šele z določeno zamudo pritrtil, da je potrebno potegniti asfalt do slehernega reveža v občini, in mi za Sandro ni ostalo niti toliko časa, da bi ugotovil, če njeno krilce res pokriva vse, za kar je namenjeno.

Dvoranskega hladu pa nismo uživali prav dolgo, saj je na pogostitev čakala že naslednja skupina.

Na dvorišču, kjer se je že pričel širiti prijeten večerni hlad, sem pozdravil še nekaj starih znancev in zvedel, da asfaltni mešalec še vedno krepko buri in deli duhove po Planini. Gostitelji so mi tudi podarili slavnostno številko "Planinčana", v katerem so predstavili vso javno dejavnost svoje KS in pa jubilejno Zarjino brošuro. "Planinčan" - konkurenca Šentjurskim novicam - je sicer dopadljivo oblikovan, tudi vsebinsko poln, toda premalo "popadljiv". Zarjina spominska brošura je zanimiv izdelek, ki ga bodo Šentvidčani in tudi drugi radi vzeli v roke. Škoda je le, da so skoraj vse fotografije precej slabe.

Domov grede sem se zapeljal skozi trg Planina, obiskal grad in se bežno srečal s svojimi spomini izpred trideset let. Pred Montparisom je bilo živahno, sicer pa je Planino, ki je brez dvoma najlepši kraj na Šentjurskem, obvladovala prava poletna puščobnost.

Franc Kovač

Bojan Žmahar

Bojan Žmahar je doma iz Primoža pri Šentjurju. Če se sprehodite po Šentjurju, ga ne bi težko prepoznali. Obut v okorne čevlje, kakšno številko prevelika oblačila paravojaškega videza, lasje pa za kakšen centimeter presegajo model ideala slovenskih mater. Letos je, kot mnogi sovrstniki, opravljal maturo. Od njih pa ga loči to, da jo je opravil izven meja Slovenije, na Colston's Collegiate School v Bristolu, Velika Britanija.

Bojan, kako je prišlo do tega, da si zadnji dve leti srednjega šolanja opravil na jugu Anglije?

V to sem zašel dokaj slučajno. Moj sošolec v drugem letniku Gimnazije Celje center se je prijavil na razpis Zavoda za odprto družbo. V Ljubljano, kjer so bili pisni in slušni preizkusi znanja angleščine ni hotel iti sam, zato me je, kot dobrega prijatelja, povabil s sabo. Tako sem moral v eni noči napisati obširen življenjepis v angleščini. Kasneje sem izvedel, da sem bil uspešen in

Prvi mesec življenja je bil najtežji, saj sem se moral navaditi na krajevni naglas in vse drugo. Ocenjujem, da sem se zelo dobro prilagodil, le z angleško hrano se nisem sprijaznil, zato sem porabil za prehranjevanje precejšen del štipendije, ki je v letnem znesku znašala 600 funtov (okoli 160.000 SIT, op. pis.) Privadil pa sem se tudi »nižjim« oblikam prehrane, kot je hrana iz mikrovalovke in hitra hrana.

Samo šolanje se v primerjavi s slovenskim dokaj razlikuje. Za svoje predmete sem si izbral umetnost, matematiko in fiziko, ki sem jo kmalu zamenjal z angleščino. Med letom ni bilo testov, vsaj takih, pomembnejših ne. Profesorji so o dijakih pisali le letna poročila. Na koncu šolskega leta pa je bilo treba opraviti izpite. Razredi oz. skupine, v katerih smo delali, so bili majhni. Večkrat nas je bilo v učilnici manj kot deset.

Kako so se tvoji novi sošolci odzvali glede na to, da prihajaš iz Slovenije?

Ker je bila to privatna šola, so bili tam mnogi razvajeni in pomehkuženi, o svetu zunaj Otoka pa se jim ni niti približno sanjalo. Na začetku sem si zelo prizadeval s predstavitvijo Slovenije, s seboj sem imel tudi turistični vodnik po Sloveniji. Kljub vsemu je bil moj trud večinoma zaman.

Živel si v internatu. Kašen je bil tamkajšnji režim in kaj si delal med prostim časom?

Najprej so nas nadzorniki seznanili z množico zapovedi in prepovedi, ki naj bi jih upoštevali. No, razmere so se dosti hitro normalizirale in prepovedi so postale samo še črke na papirju.

Med prostim časom sem poslušal ogromno glasbe, prebral sem mnogo knjig. Od doma sem si prinesel tudi manjšo zbirko stripov Alana Forda in celo Krst pri Savici. Z novimi prijatelji sem preigral ogromno partij biljarda in ročnega nogometa. Zelo sem pogrešal košarko, saj je bilo športno življenje na šoli podrejeno rugbyju, kjer so bili zadnja leta najboljši v državi. Sam te igre nisem igral, ker nisem hotel ogrožati lastnega zdravja.

Družabno življenje v Veliki Britaniji se na splošno dokaj močno razlikuje od slovenskega. Veliko več je omejevalnih predpisov v nočnih klubih glede starosti obiskovalcev in požarne varnosti. Zapiralni

časi za klube v centrih mest so po tretji uri zjutraj, za »pube« pa ob polnoči. Za razliko od Slovenije tam te predpise tudi spoštujejo.

Sprva si nameraval v Bristolu prebiti le eno leto, kako to, da si tam ostal kar dve?

V tamkajšnje okolje sem se kar dobro vživel, ponudbi za drugo leto šolanja se kljub vsemu nisem nadejal. Uradna razlaga je bila, da šola želi, da pri njih opravi maturato. V Angliji se namreč matura opravlja dve leti, tako mi tudi ne bi bilo potrebno ponavljati letnika v Sloveniji in bi se lahko po vrnitvi takoj vpisal na univerzo.

Kakšne so bile tvoje možnosti komuniciranja z domovino?

Medijsko sem bil od Slovenije skoraj popolnoma odrezan. Domov sem pošiljal pisma, včasih sem tudi telefoniral. Za novice iz Slovenije sem izvedel iz pisem prijateljev. Vse seveda s precejšnjim časovnim zamikom.

Kako pogosto si se vračal domov?

Gospod Soros (madžarski izseljenec v Ameriki, ki je delno financiral projekt izmenjave študentov) mi je prvo leto plačal dve povratni letalski vozovnici. Druge vozovnice so mi plačali starši. Domov sem se vračal za božične praznike, spomladi in med poletnimi počitnicami.

In tvoji uspehi?

Pri umetnosti sem kot del rednega šolskega dela naredil seminarsko nalogo o Salvadorju Daliju. Profesorju se je moj izdelek zdel dober in ga je prijavil na interni šolski razpis za najboljši akademski dosežek v letu. Dobil sem prvo nagrado, h kateri je spadal tudi dostojen kupček funtov. Kot velik osebni uspeh štejem tudi razstavo mojih del v bristolski mestni katedrali. Lokalni dnevnik Bristol Evening Post, ki ima podobno naklado kot Nedeljski dnevnik, pa je objavil enostranski intervju z menoj.

Na koncu še povej, kako vidiš svojo prihodnost v Šentjurju?

Za večje načrte je za zdaj še prezgodaj govoriti. Svojo možnost vidim v udejstvovanju na kulturnem področju. Upam, da me bodo Šentjurčani opazili.

B.R.

da bom naslednje leto zapustil svoje sošolce.

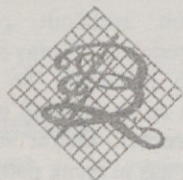
V Anglijo smo bili poslani štirje slovenski dijaki, s katerimi sem preživel le štiri dni za prilagoditev na angleški način življenja. Na šoli, ki sem jo obiskoval, sem bil edini Slovenec, vseh tujcev pa nas je bilo morda ducat.

Adriatic

 zavarovalna družba d.d.
 Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
 Seljur (Trzinca), Tel.: 063/740-000
 GSM: 041/745-601

**ZELO UGODNO!!!
KASKO ZAVAROVANJE**

- * pri zavarovanju novega vozila dobite bonifikacijo, ki jo imate na obveznem (AO) zavarovanju vozila.PR.:
- AO 50% = KASKO 50%
- * 30% popusta, kot naša dobra stranka, če imate pri nas zavarovano hišo, stanovanje oz. prostovoljno zdravstveno zavarovanje (PZZ).
- * 11% popusta pri istočasni sklenitvi AO in KASKO zavarovanja.

KAMNOSEŠTVO

 PEVEC TRADE d.o.o.
 Ulica skladateljev Ipavcev 33
 3230 ŠENTJUR
 TEL: 063/743-196

**Izdelava spomenikov, ter proizvodnja
otroških in moških nogavic.**

CITROEN

**CITROEN CENTER
ŽGAJNER**
že od 28.000 SIT mesečno

 zastopstvo-prodaja-
servis-rezervni deli

 Rogaška Slatina,
 Sp. Sečovo 14,
 tel.: 063/813-817,
 fax: 063/815-080

AVTO S SMETANO

 Pri nakupu novega
 avtomobila Citroen
 AX in SAXO
 boste dobili še
**brezplačno kasko
zavarovanje**

Zavarovalnice Maribor.

AX

že od 22.000 SIT mesečno
Za vsa vozila vam nudimo kredite od T + 3,5%
Avto, ki vam zleze pod kožo
UNITREJAN

 Storitveno, trgovsko podjetje
 TREBOVC JANI

 Šentjur, Goričica 12a,
 tel./fax: 063/743-393
 mobil: 0609 627 924
 GSM 041 627 924

TRGOVINA BARV IN LAKOV
 Mešalnica avtolakov SIKKENS -
 MOBIHEL - K.H.

 vse vrste razredčil in trdilcev
 brusilni papir 3M - SIA
 kiti - brizgalni kit - fillerji - prinerji
 razni zaščitni materiali
 olja - svečke - filtri
 Prodaja osebnih vozil -
 krediti z 9% obrestno mero
 Odkup karamboliranih vozil

**NUDIMO
VAM
TUDI**

 rabljena vozila
 prenos lastništva vozila
 splošni servisi osebnih avtomobilov

avtokleparska popravila na ravnalni
miši GLOBALJIG
avtoličarska priprava na sistemu SPANESI
lakiranje avtomobilov v lakirni komori (peči)

Stopče 31, 3231 Grobelno

tel. & fax. 063/794-030

ZA VSE ŽEJNE

 coca cola 0,5 PVC
 fanta 0,5 PVC
 pepsi 0,25 steklenička
 pivo CELJSKI GROF 0,5 stekl.
 SUM vsi okusi 1,5l
 haložan 1/l
 laški rizling Ljutomer 1/l
 vodka Keglevich (gozdni sadeži,
 jagoda)

 90,00 SIT
 90,00 SIT
 30,00 SIT
 85,00 SIT
 120,00 SIT
 300,00 SIT
 350,00 SIT

1.700,00 SIT

OSVEŽUJOČE CENE!

Alojz Perc in kalobška godba

Da je imelo Kalobje nekega daljnega leta 1934 prvo v občini svojo godbo, je danes le še idiličen spomin, ki ga ohranja le še malokdo. Od tedanjih godbenikov, ki jih je vodil kapelnik Franc Mraz, ne igra danes nihče več. Toda bili so to sami znani obrazi, sami pomembni možje, ki so tiste čase na Kalobju nekaj veljali. In bilo je imenitno biti član pihalne godbe. Vaje so bile nekaj, česar se je bilo treba udeležiti za vsako ceno in že nekaj dni prej se je o tem na veliko govorilo. Glasbena šola je bila tiste čase pouk pri Ivanu

desetletja v preteklost, ko je v Planinci po dolgem času spet zadonela "pleh muzika": „Skoraj vse življenje sem igral pri godbenikih in vedel sem, da je na Kalobju kar nekaj sposobnih in zainteresiranih mož, ki bi bili pripravljeni igrati v godbi. Osrečkem Francu sem govoril o tem in bil je navdušen. "Ti kar organiziraj", je rekel, „seveda bom tam." In res sem poklical svojega strica Ulaga Ivana iz Svetine. Tudi on je bil za in kmalu smo imeli prve vaje. Prvič nas je bilo šest, naslednjič že dvanajst, tretjič pa smo že imeli gosta in sicer podžupana iz Šentjurja. Instrumentov je še iz vojnih časov ostalo kar precej in skoraj pri vsaki hiši so imeli kakega. Na policiji so rekli, da jih lahko uporabljamo, saj je bilo to okupatorjevo nacionalizirano premoženje. Pa niso bili to kaj prida instrumenti, saj jim nihče ni ravno prizanašal. V najboljšem stanju ga je imel Kovačkov Avgust. Pazil

je nanj kot na punčico svojega očesa, samo zdaj pa ne vem, kje je tisti instrument in če je sploh še uporaben.

Kapelnik je tako postal moj stric, ki pa je tako in tako živel samo za glasbo. Bila je njegova velika ljubezen in kar ni mogel razumeti, kako sem lahko kasneje godbo prepustil v Šentjur. Pa ni bilo vedno lahko.

Mene je naučil igrati moj stari ata, ko sem še ne desetleten dobil prvo trobento. Igral sem pri godbi v Pečeniku, potem sem moral pa k vojakom v Bihač. Tam so moj pravi poklic kar preslišali. Zanimala jih je samo muzika in res so me po šestih mesecih vključili v vojaško godbo. Moram reči, da sem bil edini vojak med samimi častniki in ni se mi ravno slabo godilo. Igral sem trobento, klarinet, bariton ali bas, kar je pač nanese. Zgodilo se je tudi nekaj štorij, ki me še danes pripravijo do smeha. Nekoč smo igrali v Makedoniji. Igrali smo marše - ljudje pa nič, igrali smo valčke - ljudje pa nič, ko smo zaigrali pa kolo, so pa vsi ponoreli. Neko dekle je med plesom nekako padla v bas in oba z godbenikom sta se zvalila po tleh. Kapelnik se je pa zadrl, da zdaj pa res ni čas za ljubezen.

Doma sem potem igral še pri godbi v Štorah in Hrastniku. Potem pa še v Šentjurju seveda. Ko smo začeli igrati, so nekateri že znali od

prej, novince sem pa sam učil. Interes je že bil, samo od vseh tistih fantov je potem ostala kaka četrtnina. Dekleta? Seveda bi jih vzeli, ena se je celo prišla učiti činele tolčt, pa je potem mama ugotovila, da se za punco to ne spodobi in je morala nehati.

Z godbo smo kar precej hodili okrog. V tistih časih smo bili še skromni. Gostitelji so navadno poskrbeli za malico in štefan vina. Spominjam se, kako so nas pogostili v Loki pri Žusmu. Mize so se kar šibile in enemu fantu se je zdelo škoda, da bi stvari ostale in šle v nič. Pa je skočil na oglasno desko po plakat, naredil škrnicelj in vanj nasul mesa. Pa ni bilo kake koristi od tega. Je vse skupaj namreč pozabil na avtobusu.

Igrali smo ob različnih priložnostih. Pravzaprav dogodek ni bil prav slovesen, če zraven ni bilo pleharjev. Še posebej v povojnem času so se nekateri obregali, da smo igrali v cerkvi. Enkrat se je nekdo nakuril, češ, da nas ni sram, partizani - pa v cerkvi igrate. Pa mu je eden odgovoril: „Pa kaj, tam smo igrali Hej brigade, tu pa Hitite kristjani, prava figa!" Enkrat smo pa bili v procesiji in ko je bilo vse najbolj pobožno, se je bobnarju odpel boben in se začel kotaliti navzdol po hribu. Otročad se je zagnala za njim, bobnar se je pa tako drl, kot bi samega vraga gnal na pašo. Iz tiste procesije potem tudi ni bilo ne vem kaj.

Tako smo s kalobško godbo prebili dve leti. Financiral nas ni nihče in morali smo se znati, kakor smo vedeli in znali. Kapelniku smo povrnili potne stroške, kaj več pa že ni ostalo in bilo je vedno težje. Tako se je vse skupaj prestavilo v Šentjur. Registrirali so nas, nam dali uniforme, in počasi, počasi je bila to vse manj kalobška godba, dokler ni povsem izginila. Z glasbeno šolo je prišlo novo obdobje in danes je to le še spomin. Sicer pa je večina tistih godbenikov itak že umrla."

Alojz Perc pa ni bil samo duša kalobške godbe. Bil je dejaven na mnogih področjih krajevnega življenja. Razdajal se je ne samo družini in sosedom, ampak celemu kraju. Pisal pa je tudi pesmi, ki jih je skoraj vedno tudi uglasbil. Nekaj posebnega je bil predvečer praznika Marijinega imena izpred nekaj let. Takrat je svetinška pihalna godba v kalobški cerkvi zaigrala njegovo lastno pesem Kalobški zvonovi. Danes se Alojz ne ukvarja več toliko z glasbo, toda vedno bo ostal spomin na temeljni kamen, ki ga je s trdom in vztrajnostjo vzdaval tudi on.

Saška Teržan

Ulagi (p.d. Vrhovsk Janez) iz Svetine. S svetinskimi godbeniki pa so Kalobčani na sploh dobro sodelovali. Čeprav je bila Kalobška godba kar številčna in so jo sestavljali tudi posamezniki iz Dobja in Šentruperta, pa so ob pomembnejših priložnostih prišli pomagat tudi Svetinčani, ki so veljali za stare mačke.

Leta 1945 pa je na Svetini pri starem očetu Janezu začel iz trobente izvabljati prve zvoke tudi devetletni deček Lojzek iz Šentruperta. Morda so bili začetki težki in morda ni vedno vse zvenelo tako kot bi stari ata želel, a fant je imel talent in niso se zastoj strinjali, da nekoč iz njega še nekaj bo.

Trinajst let kasneje, leta 1958, pa je kalobška godba utihnila. Deset let na Šentjurskem tako ni bilo organizirane godbe. Ljubezen in občudovanje "pleharjev" pa sta med ljudmi vedno ostala enako živa. In tisti fantiček, zdaj že uglašen gospod po imenu Alojz Perc, je leta 1968 ugotovil, da "toliko kot Svetinčani pa Kalobčani tudi zmorej" in tako sta se s Šuster Francem st. lotila ustanavljanja Šentjurske pihalne godbe, ki pa je prvi dve leti bila še vedno samo Kalobška godba.

Alojza Perca sem obiskala na njegovem domu v Planinci pod Kalobjem. Danes je sicer že upokojen, a še vedno vitalen in poln energije me je z veseljem popeljal tri

Kdo je kriv za ponoven pomor rib v Pešnici

V ponedeljek popoldne, 26. julija, je bilo v Pešnici od bazena navzdol spet opaziti poginule ribe.

Kdo je spet kriv za to malomarnost, ki je po prvih ocenah povzročila 200, po oceni RD Voglajna pa celo 600 tisočakov škode? Prve ugotovitve so nakazovale, da je ribe pomorila iz bazena izpuščena voda, toda odgovorni za šentjurski bazen to odločno zanikajo. **Vili Romih** pravi, da vode iz bazena sploh niso izpuščali in da se popolnoma ograjujejo od tega dogodka. Na policiji so zaenkrat izdali le uradno sporočilo in ne morejo še ničesar povedati. Več bo verjetno znanega tudi po končanih analizah vode in poginulih rib, ki bosta razjasnili, v kakšni obliki in koncentraciji se je klor pojavil v Pešnici.

Kot nam je povedal predsednik RD Voglajna g. **Tovornik**, so že znani vzroki prvega pomora v začetku julija. V vodi je bilo takrat preveč solne kisline in klora. Zadnji pomor se je zgodil na popolnoma istem mestu kot prejšnji. Menda je bilo tisti ponedeljek ob Pešnici moč zaznati oster vonj po kloru, od kod pa je ta prišel v potok, ni znano.

L. H.

Obvestila matične službe

Poročili so se

Aleksander Verhovšek iz Stopč in Tanja Mihevc z Vrhov, Primož Andrinek s Ponikve in Simona Vovk s Hotunja, Vladislav Brečko iz Šentjurja in Nada Kosmač iz Štor, Anton Šolinc in Milena Zakovšek iz Kranjčice, Pavel Šuhel iz Pečovja in Barbara Kovač iz Vrbnega.

Umrli so

Edvard Polutnik (52) iz Dramelj, Marjan Bohorč (52) iz Šentjurja, Stanislav Novak (82) iz Šentjurja, Alojz Jazbinšek (64) iz Planinske vasi, Jožefa Brilej (70) iz Planinske vasi, Bogomira Božič (75) iz Šentjurja, Franc Gračner (38) z Brda.

Žuroviada

Dne 31.7.1998 se je zvečer v dvorani šentjurskega kina "dogajalo" kar precejšnjemu številu mladih, večinoma so bili po moji presoji to bodoči študentje oziroma dijaki, pa tudi študentov se je naposled nabralo in manjšina tistih, ki ne pripadajo nobenemu od prej omenjenih razredov. Kot ponavadi se je razživelo šele po polnoči, najbrž tudi zaradi poguma in razpuščenosti, ki se prikažeta izpod "pridnega" površja šele po manjših (... srednjih, večjih) količinah zaužitega alkohola, zaradi vzdušja noči in energije množice. Zdi se mi, da so bili obiskovalci spet zadovoljni z organizacijo; s strežbo, z izbiro ansambla (izredno simpatični Deseti brat), njihovim nastopom, in z zdaj že znano nočno ponudbo svežih, dišečih žemljic. To, da so mladi dandanes morda res preobremenjeni in kronično utrujeni, predvsem pa razmišljujoči, je postalo očitno okrog prve in druge ure zjutraj, ko se je precejšnje število preselilo iz zatohle dvorane na prosto, in so se še dolgo dolgo sestavljali in razstavljali debatni krožki. Sama sem večinoma presedela z atleti (Monika, Alja, Jolanda,...), ki so bili vsekakor najbolj "prisebni" žurerji, kar pa ni čudno, saj je bil na prizorišču tudi tokrat njihov zgled- trener Vlado, ki se je veselo vrtel s svojo Petro. Kar se tiče grobe statistike, bi rekla, da so plesala bolj dekleta, peli pa bolj fantje (ali pa se jih je vsaj bolj slišalo), še posebej so zažgali nostalgčni Plavi orkestar ("Bolje biti pijan, nego star"...) in nasploh "jugonostalgija". Ne smem pozabiti, da sem pogrešila kar nekaj "starih študentskih mačkov" (Grega, Barb, Dačo, Jasmina, Vuco, Miha...), ki sicer redno razgrajajo po plesišču in okrog šanka, pa naj jim bo tokrat oproščeno in morje (potovanja, taborjenje...) privošljivo. Čeprav sem na prizorišče prišla pozno in odšla razmeroma zgodaj, sem se imela prav fino, zelo zanimivo je vsake toliko časa videti obraze starih sošolcev in vseh šentjurskih kolegov, ki so jih z leti, šolami in kraji zamenjali novi, opazovati spremembe v njih, klepetati o njihovih življenjih medtem... Še ena zabavna noč mladih je za nami.

E.K.

S policijske postaje

Smrt na dvorišču

Na dvorišču stanovanjske hiše v Brdu pri Planini je bil 05.08.1998 zjutraj najden mrtev 37 letni Franc G.. Policisti in kriminalisti so ob pomoči zdravnika ugotovili, da je pokojni prišel domov okoli 01. ure ponoči. Vstopil je v hišo, kjer stanujeta mati in brat. Bil je vidno vinjen in razburjen. Ob odhodu v svoj del hiše je na vhodnih vratih razbil stekla in si pri tem močno porezal zapestje leve roke. Poškodbe so bile tako hude, da je Franc na dvorišču zaradi izkrvavitve umrl.

Vlomil v trgovino

V noči, 07.08.1998, je neznanec vlomil v trgovino z mešanim blagom v Dolah pri Šentjurju. Odsnel je 6.000 tolarjev menjalnega denarja in okoli 5000 škatlic različnih vrst cigaret. Lastnik Franc P. je oškodovan za preko 960.000 tolarjev.

Ukradel denarnico iz stanovanja

Dne 21.07.1998 med 19:30 in 23:00 uro je neznanec prišel v stanovanjsko hišo v kraju Slatina pri Ponikvi in iz spalnice ukradel denarnico, v kateri je imel Zvonko P. 230.000 tolarjev.

Motorista utrpela hude telesne poškodbe

Dne 09.08.1998, ob 01:00 uri, se je na regionalni cesti v kraju Večje brdo pripetila prometna nesreča. 29-letni Franc V. iz Kalobja je vozil z osebnim avtomobilom iz smeri Planine proti Šentjurju. V bližini stanovanjske hiše Večje brdo št. 19 mu je v ostrem levem ovinku pripeljal iz smeri Šentjurja voznik motornega kolesa 24-letni Edvard R. iz Brezja pri Dobjem. Ob padcu po vozišču sta voznik motornega kolesa in njegova sopotnica, 16-letna Barbara R. iz Lažišč, utrpela hude telesne poškodbe. Materialna škoda na vozilih pa znaša okoli 350.000 tolarjev.

Varna pot v in iz šole

Kot vsako leto bo tudi letos na območju celotne države izvedena preventivna prometnovarnostna akcija pod geslom VARNOST NA POTI V IN IZ ŠOLE. Z željo po zagotovitvi varnosti naših najmlajših policisti pozivajo vse prometne udeležence na strpno, korektno in varno obnašanje v cestnem prometu.

B.G.

Šentjurski raj za črnograditelje

V NT sem prebral članek pod gornjim naslovom glede črne gradnje asfaltne baze v Planinski vasi. Nisem bil presenečen, saj so se takšne in še hujše stvari pri nas že dogajale. Na primer črna gradnja šentjurskega pokopališča!

Asfaltna baza v nobenem primeru ne spada v to vas, četudi se z njo pridobi nekaj delovnih mest. Zaskrbljujoče je, da je bilo toliko podpisnikov za legalizacijo, da jo je podprlo kar dve tretjini svetnikov. Gre za pomanjkanje znanja, srčne kulture? Javno pohvalo zaslužijo tisti svetniki, ki so glasovali proti. Pokazali so, da pošteno in pametno razmišljajo.

Posebno pohvalo si zasluži Rudi Mestinšek, ker si upa na glas opozoriti na napake, ki jih dela občina. Enako tudi Alfred Železnik, Zdravko Brglez, Edi Koprivc, Branko Gorečan, Martin Cvikl in drugi, ki so glasovali proti, ker se borijo za poštenost, pravno državo, ohranjanje naravnih lepote in spoštujejo soljudi.

Svetniku, ki je trdil, da poti nazaj ni, rečem, da je poti več. Svetnika, ki pravi, da ovir ni, bi vprašal, če bi on hotel imeti dom zraven asfaltne mešalce. Svetnika, ki je rekel, da so za razvoj kraja potrebne žrtve, sprašujem, če bi on hotel biti ta žrtev?

Za razvoj kraja niso potrebne takšne žrtve, pač pa veliko zdrave pameti, znanja, poštenosti in pridnosti. Zlasti pri tistih, ki so na vodilnih mestih.

Nekdo je napisal, da zaostale občine ne bodo napredovale, če ne bodo okrepile svoje pameti. Šentjur je na repu razvitosti, čeprav je imel vse pogoje, da postane eno najlepših mest. Je pa urbanistično pod kritiko in ni ne vas ne mesto.

Ker se bližajo županske volitve, priporočam, da vendar poiščete človeka, ki bi ustrezal zgoraj navedenim pogojem. Po mojem prepričanju in po prepričanju drugih še nismo imeli takega župana, kot bi moral biti - razen enega le za kratek čas...

Vaščanom Planinske vasi pa priporočam več solidarnosti. Če boste solidarni, v vaši vasi asfaltne baze ne bo. Poiskali bodo novo lokacijo, ki bo sprejemljiva za vse, tudi za lastnika asfaltne baze, ker bi imel mirno vest, da s svojim izsiljevanjem ne bi nikomur škodoval in ne bi uničeval miren in lep dom.

Slavko Jazbinšek

Spoštovani g. Jazbinšek!

Ker sem eden od tistih, ki smo glasovali za spremembo prostorsko ureditvenih pogojev v Planinski vasi in mi očitata nepoštenost, neznaje in podobno, se čutim prizadetega. Res je, da asfaltni mešalec ne spada v tisto okolje, toda nesporno je, da ga svet KS Planina in večina vaščanov Planinske vasi iz različnih razlogov želi imeti. Je res tako nepošteno, če sem kot občinski svetnik prisluhnil večinski odločitvi ljudi in krajevnih oblasti?

Franc Kovač, svetnik SDS

Vinko Žlender - 70 letnik

Tisti, rojeni pred 70 leti, so bili prikrajšani za svojo mladost. Dogodki med in po II. svetovni vojni, številne spremembe, socialne in druge, so opazno zaznamovale njihova življenja.

Jubilant izhaja iz trdega podeželja iz osrčja Kozjanskega. Svojo družino si je osnoval globoko v dolini Javorščice ob Virštajnskem potoku. S svojimi sposobnostmi in znanjem se je razvil v rokodelskega in kmetijskega vzornika. Postal je pobudnik razvoja svojega kraja in svoje krajevnosti. Postal je odbornik in kasneje delegat Občine Šentjur, skupaj z odbornikom Alojzom Senico s Ponkvice, steber usklajenega razvoja z občino Šmarje. Vrsto let je bil predsednik sveta KS Loka. V njegovem času je Loka po njegovi zaslugi in zaslugi prizadevnih krajanov intenzivno spremenila svojo podobo.

Potres leta 1974 je povsem razušil staro vaško jedro Loke. V KS Loka so strnili svoje vrste in pridobili šolo, trgovino, gasilski dom in nova stanovanja. Predsednik Žlender je bil tisti, ki je vzpostavil in vzdrževal stike z donatorji, mestom Ljubljano, Pinusom - Rače in ITP Ljubljana.

Njegova največja želja je bila cestna povezava Loke in Virštanja. Na mejni točki med občinama na njegovi domačiji sta se večkrat sestala šmarski in šentjurski župan - pripeljala sta se lahko le z virštanske strani - preden je občina Šentjur skupaj z GG Celje zmogla buldožeriranje ceste Žamerk - Žlender. Otvoritev je bila pred Žlendrovo domačijo. V KS so pod njegovim vodstvom nadaljevali v hitenju za napredkom. Sledili so elektrifikacija Hrastja, modernizacija ceste Šentjur - Loka, ter po uvedenem samoprispevku druge ceste. Tudi tista proti Žusmu, kjer je kamnolom oblastno izkoriščal in uničeval ceste vodja GG Podčetrtek.

To je le nekaj uspehov iz časov predsednikovanja našega jubilanta. Poleg tega je bil aktiven v GG, Zavarovalnici Triglav, Kmetijskem kombinatu, bil je sodnik porotnik in še marsikaj.

Vse naštetu ga je precej odtegovalo od doma. Želimo mu, da bi zdrav, vesel in zadovoljen bil naslednjih 30 let več doma z ženo Albino, ki je zaradi njegove angažiranosti morala prevečkrat samevati doma. In ker zdravilnost vode iz Dobrine še ni dokončno dokazana, naj si daljša in lajša življenje s pristnim virštanjčanom.

Vinko Jagodič

In memoriam

Drago Rautar

Velikokrat ne moremo sprejeti resnice, velikokrat bi z vso silo hoteli drugače... Tako tudi sedaj ob nenadni izgubi dobrega soseda, znanca in prijatelja Draga Rautarja.

Boleče je bilo slovo od njega, toliko bolj, ker je bilo nenadno in je prišlo v njegovih najlepših zrelih letih. Pol delovne vneme in učiteljskih vrlin je legel k večnemu počitku.

V naših srcih pa boš ostal nepozaben, saj si s svojim optimizmom in vedrino spodbujal delovne tovariše, s toplo besedo in prijaznostjo si obdarjal domače in sosede. Drago, pogrešamo te vsi, ki smo s teboj živeli pod obzidjem planinskega gradu!

Družini Bobek in Špan

Tokrat odpiramo novo rubriko: pisma. Zamisel zanjo sta dali dve prijateljci, ki pravita, da se v pismih da povedati več kot na štiri oči. Svoja pisma sta pripravljene deliti tudi z bralci ŠN. Vabita vas, da se tudi vi pridružite njunim pisnim pomenkom.

Urednik

Ema, dragica!

Ljubica moja, morja je za nekaj časa konec, mar ne? Vrnila sem se nerada, kot si lahko misliš. Najbrž se vsi neradi vračamo z morja... Tistih nekaj dni popolnega miru in nekakšne svobode bivanja sem le malo razmišljala o problemih doma, na faksu, s fantom... Time out. Majhna dimenzija na pragu 21, kjer si spočiješ za nazaj in nabereš moči za naprej. Nisem se ubadala s tem, kaj je treba spremeniti, kaj izboljšati in kaj zavreči. Zdaj se. Niti nisem razmišljala o napakah iz preteklosti, ker teh sem se že prej osvobodila. Tudi s tvojo pomočjo. Pa zdaj spet razmišljam tudi o tem, vendar bolj iz razdalje. Zoprno, ker se ne morem o vsem tem (plus še kakšni sočni trači) pogovoriti s tabo na dobri stari način - ob kavici in cigaretkah v Stalinu, pa tudi to še pride... Zgodilo se je to, da sva s fantom ravno "praznovala" sedem mesecev, jaz pa sem se zaljubila v drugega. Stavim, da ti gre zdaj na smeh... Pa ravno jaz, ki sem obsedena z razumskim reševanjem problemov, pogovori, vztrajnostjo. Da vem, da zaljubljenosti ni za precenjevati, da je ljubezen vse kaj drugega, sem govorila. Vedno prepolna naukov, se mi zdi. Teptam svoje teorije, ali karkoli že. Nikoli ne bi varala!!! Pa saj nisem, veš, ampak tako zelo sem si želela, da sem se že od tega počutila svinjsko. Hočem, da malce trpiš, zato ti sploh še ne povem, za koga gre. Pa tudi ostale detajle bom pustila pri miru, ker se mi o tem niti ne da pisati... Moram si urediti misli, veš, vse se mi je nekako sesulo, saj veš, prava ljubezen, zvestoba in to... Najbrž si opazila, da skoraj vsi občasno ali pa kar redno varajo. Pravzaprav razen tebe in sebe ne vem za nikogar, ki se mu to kdaj ne bi zgodilo. Nikoli nisem

obtoževala prijateljev, le razumela jih nisem. In do zdaj nisem dosti razmišljala o tem. Takrat bi odločno rekla, da je to zelo narobe. Pa je res tako narobe? Ne moreš ne-misliti in ne-želeti, če te nekdo očara do zasvojenosti, da izgubiš presojo, notranji mir, če ne moreš nič več početi in govoriti neodvisno od tega, ker je že prisesano na tvojo kožo, ker si enostavno zaljubljen. Tu zdaj ne govorim o tehnični

varianti seksa in moškemu mačizmu, kjer zaljubljenost ni grozno pomembna. Čeprav morda prvo preide v drugo, ko si enkrat izbiješ iz glave vse predsodke in če se ti to dogaja kar naprej kot po tekočem

traku. Res ne vem, in to me bega. Če je to človekova narava in so ostalo družbeno privzete norme, je potem ljubezen iluzija? Tega sploh ne bi mogla sprejeti, veš, lagati pa si tudi nočem. Polno glavo misli imam, tepejo se med sabo, nič več ni kristalno jasnega in nedvornega. Hudiča, pa saj se še vlade izvolijo s pičlo večino, pri mislih bi lahko bilo podobno

In če so potrebne revolucije in kaos, da se družba spreminja na bolje, je lahko tako tudi s človekom. Zdaj ti je mogoče jasno, kako se počutim, ZMEDA SEM! Če si ne priznamo, kaj vse se dogaja v nas, potem tako lažemo. Enkrat si mi napisala, da se večkrat zlažeš, da vsi lažemo in naj se cel svet zlaže, če se hoče. Tudi to se mi zdi varianta. Nič bolj svinjska ni, le manj prahu se dvigne in ljubezen ostaja, ali pa vsaj občutek, da je. Če si prepričan, da nekaj je, potem to zate je. Če nečesa ne veš, te ne more boleti. Ob strani pa lahko ostaneš zasidran, varen, "odgovoren" in vse ostalo, kar se pričakuje. V srcu si zvest, skoraj vse posvetiš le enemu. Kaj pa praviš na to? Sploh pa, tudi če veš in če tvoj ve, kaj pa vse tisto, kako prava ljubezen osvobaja in nič ne zavezuje, kako se razcveta in povzdiguje mimo človekovega ega? Ego je tisti, ki je ranjen in besen in ljubosumen. On je zlagan in skrit, pa vendar povsod zraven. Razen morda pri kakšnih duhovno visoko razvitih ljudeh, ki pa ponavadi ne živijo vsakdanjega življenja kakor večina izmed nas.

Piši!

Tvoja Boža

Zabavno-športne igre na Ponikvi

Gasilsko društvo Ponikva je v nedeljo, 9. avgusta, priredilo zabavno-športne igre. Sodelovalo je 13 petčlanskih skupin iz Šentjurske občine, ki so se pomerile v štirih igrah. Zmagala je skupina iz Slivnice. Zvečer je obiskovalce zabavala skupina Vinka Cvrleta.

Tekmovanja na Ponikvi so se udeležile skupine Slivnica, Sladka Gora, Planina, Loka - Dobrina, Loka I, II in III, mladinci Šentjur ter pet skupin iz krajevne skupnosti Ponikva: Dolga Gora, Ponikva - Lovski dom, Boletina - ribiči, Okrog in Ponikva - gasilci.

Največ točk je zbrala skupina Slivnica, sledili so mladinci iz Šentjurja, tretja pa je bila Planina. Vse tekmovalne skupine so prejele priznanja, tri najboljše uvrščene pa še pokale.

Pri prvi igri so skupine prevažale vodo. Eden od članov skupine je na štartu sedel v samokolnico, zajel vodo z lončkom, drugi član pa ga je čez oviro pripeljal do cilja, kjer je tekmovalac zлил vodo v posodo. Namen igre je bil v dveh minutah, kolikor je bilo časa na voljo, do cilja pripeljati čim več vode.

Pri drugi igri so tekmovalci kotalili gume. Vsak od tekmovalcev je moral gumo preko ovir skotaliti na nasprotno stran igrišča, tam pobrati balon in ga ob kotaljenju gume obesiti na določeno mesto

na drugi; začetni strani igrišča. Največ točk je dobila skupina, ki je preko igrišča prenesla največ balonov.

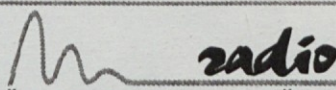
Sledilo je črpanje vode. Štirje tekmovalci so z ročno črpalko črpali vodo, peti član pa je skušal s curkom skozi oviro spraviti čim več vode v posodo.

Pri zadnji igri so tekmovalci morali v najkrajšem času, najkasneje pa v treh minutah, iz šestih delov sestaviti lesen voz. Za vsak pravilno postavljen del so dobili določeno število točk.

PGD Ponikva je podobne igre pripravilo že lani, predsednik društva **Ivan Buser** pa pravi, da si želijo v prihodnje število iger in sodelujočih še povečati.

Tekmovalnemu delu prireditve je sledila veselica s skupino Vinka Cvrleta. Na Ponikvi je bilo živahno pozno v noč.

Janja Pevec

	Podstreda	Boč
	87,6 MHz	93,7 MHz
ŠMARJE PRI JELŠAH	Studio	Uprava
Internet: http://www.radio-stajerski-val.si	Tel.: 063 821-118	Tel.: 063 821-744
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si	063 821-200	063 821-745
		Fax: 063 821-060

Štajerski val - nova pota in prijatelj več

ŠENTJURSKI HIMALAJSKI MUŠKETIRJI

“Gora ni nora, nor je tisti, ki gre gor”, pravi slovenski pregovor, ki pa ga planinci in alpinisti ne spoštujejo. Toda pri alpinizmu gre za nekaj več, za zmago nad samim seboj, za naravo, za odkrivanje skrivnosti, zadovoljevanje duha... Kaj pa tveganje? Treba ga je vzeti v zakup. Tudi na domačem dvorišču ti lahko na glavo pade strešnik.

Šentjurski alpinisti, člani PK Rifnik, dosegajo izvrstne dosežke v mednarodnem merilu. Lanski vzpon Aca Pepevnika na Mount Everest je vpisan v anale svetovnega alpinizma. Letos so se Šentjurčani znova podali v Himalajo, kjer je bila njihov cilj še nikoli osvojena gora – 7468 m visoka Kumbhakarna. *“Misel na to goro ni nova. Sam sem vrh že dvakrat neuspešno naskakoval, prvič leta '92, a se je odprava končala tragično. Utonil nam je en član odprave. Že leto kasneje sem ponovno poskušal. S Tomažem Žerovnikom sva prišla do višine 7000 m, vendar sva morala odnehati. Takrat sva si prisegla, da bova še poskušala in snovati sva začela projekt Kumbhakarna '98,”* je dejal idejni oče odprave Dušan Debelak. Poleg njega se je v Himalajo odpravilo še sedem pogumnih ljudi: Viktor Mlinar, Tomaž Žerovnik, Franc Gajšek (vsi člani PK Rifnik in z izjemo Gajška kategorizirani športniki), Janko Pavlič, Andrej Grudnik (AO Planika), Matic Jošt (AO Celje) in zdravnik Žare Guzej (Obalni AO).

Na pot so krenili 17. marca. Odprava je stala 50.000 dolarjev (brez priprav), kar

seveda ni majhen denar. Do Katmanduja, glavnega mesta Nepala, so prišli z letalom, se tri dni vozili z avtobusom do mesta Gopetar (2200 m), kjer se konča cesta. Skupaj, s kar 90 nosači, so po osmih dneh hoje, 31. marca, prispeli na višino 4500 m, kjer so postavili bazni tabor. Že ob samem vzponu jih je motilo sneženje, v bazi pa je bilo ob njihovem prihodu pol metra snega. Tam je bila že od februarja španska odprava, kasneje pa so prišli tudi Tibetanci in Nemci. Postavili so šotore in 10 dni porabili za aklimatizacijo. Po treh dneh počitka so bili pripravljeni za nadaljnji vzpon, toda vreme se ni in ni hotelo izboljšati. Ves dan so hodili preko ledenika in pod vzhodno steno, na okoli 5000 m, postavili bazo ABC in upali na izboljšanje vremena. Svoje občutke je opisal Viktor Mlinar: *“Čakanje na ugodne razmere je bilo utrujajoče. Zelo mučno je, ko si sicer popolnoma pripravljen za vzpon, pa vreme tega ne dopušča. Velike vremenske spremembe so se kar vrstile. Dopoldan je recimo sijalo sonce, potem pa je kar naenkrat začelo snežiti. Sicer pa se da plezati le popoldan in ponoči, v prvi polovici dneva je prevelika nevarnost plazov.”* Dušan Debelak je dodal: *“Odprava je bila zares močna, a nas je ugonobilo vreme. Ker nam je poteklo tudi dovoljenje za pristop na vrh, je bilo treba odnehati. Zame je bila to sploh najbolj naporna odprava. V takšnih razmerah je težko biti preudaren in hitro lahko pride do usodnih odločitev. Naša odprava, na čelu z vodjo Francem Gajškom,*

Viktor Mlinar pod Kumbhakarno

je bila izkušena in ni tvegala vstopa v steno. Življenje je najpomembnejše in uspeh je tudi to, da veš, kdaj moraš odnehati. Sam sem bil izredno potrpečljiv, saj sem se za vzpon na Kumbhakarno pripravljaval od leta '93, potem pa se je vse skupaj podrlo. Sredi maja smo se vrnili domov in na začetku je bilo razpoloženje slabo. Toda že teden dni po vrnitvi smo Viktor, Aco Pepevnik in jaz odšli v Avstrijo, kjer smo smučali z Grosglocknerja. Tako sem se nekako potolažil in začel razmišljati o novih ciljih.”

Debelak in Mlinar sta stara 32 let. Dušana je za alpinizem navdušil prijatelj Aco Pepevnik, s katerim sta velikokrat skupaj smučala v gorah. Dušan pravi, da mu je bilo dovolj nerodnega nošenja smučí, zato se je odločil poskusiti brez njih. Na prvo odpravo se je podal leta '86 in se takoj zaljubil v gore, kamor ga vleče že 12 let. Viktor Mlinar je o svojih začetkih in o tveganju alpinistov povedal: *“Aktivno sem pričel plezati pred osmimi leti. Imel sem prijatelja, ki je bil oskrbnik koč v gorah in ta me je ‘zastrupil’. Uspel vzpon na Kumbhakarno bi bil prelomen v moji karieri, tako pa bom še poskušal. Zavedam se, da je tveganje zelo veliko, toda na to se pripravlaš ves čas, pa tudi z uspehi si pridobivaš zaupanje vase, kar je zelo pomembno. Seveda pride v steni tudi do kritičnih trenutkov, a nikdar ne smeš obupati..”*

Viktor Mlinar, Dušan Debelak in Tomaž Žerovnik

Med osmimi člani odprave sta bila iz PK Rifnik tudi Franc Gajšek in Tomaž Žerovnik. Gajšek je med drugim predsednik PK Rifnik in ima obilo izkušenj z vodenjem odprav, sam pa se sicer ne podaja v stene. Je rojen Šentjurčan, sedaj pa že kar nekaj let živi v Ljubljani, medtem ko je Žerovnik doma iz Nove Cerkve, prebiva pa v Kopru.

Alpinizem je izredno težaven in drag šport. Vseskozi se je treba pripravljati, vse to pa seveda stane. *"V današnjih časih ni lahko dobiti dovolj sponzorjev. Denar si moramo prislužiti sami: opravljamo višinska dela, pomagamo pri obnovah stolpnic, barvamo dimnike, stolpe... Sicer pa skoraj vsak vikend porabimo za plezanje. Največkrat gremo v naše gore, pa tudi v Dolomite, Švicarske, Francoske Alpe. Na leto*

opravimo več kot 50 vzponov," je pripovedoval Dušan Debelak.

Alpinizem ni ravno popularna športna panoga. Mediji in država se alpinistov spomnijo šele ob njihovih uspehih ali pa ob tragedijah v gorah. Pred odpravami in v času priprav pa so alpinisti največkrat zapostavljeni. Lahko rečemo, da neupravičeno. Dušan Debelak ima priznan mednarodni razred in v alpinizmu pomeni približno toliko, kot Jure Košir v smučanju, a tega skoraj nihče ne ve. Ko se znajde v kritični situaciji, ne more zahtevati menjave ali pa odstopiti. Sam je in mora premagati svojo ljubezen in hkrati sovražnico – Goro.

Prav prijetno in vznemirljivo se je bilo pogovarjati s človekoma, ki hodita po strehah sveta, nosita glavo v torbi in v tem neizmerno uživata. Morda bi se še dalo

razglabljati o minuli odpravi, a alpinisti neuspehe najraje čimprej pozabijo. Tudi trije pogumni Šentjurčani so se že sprijaznili, da jim tokrat pač ni uspelo. Najpomembneje je, da so živi in zdravi in tega se zavedajo tudi sami. Toda kot pravita Dušan in Viktor, ni nihče obupal nad svojo kariero. Prišli so do novih spoznanj, ki jih bodo pridno uporabili v bodočih odpravah.

Člani odprave se za pomoč zahvaljujejo sponzorjem: **FACIG Ljubljana, BIOPRO Ljubljana, DITO, KEMOPLAST, MONT Kozje, ELEKTRO INSTALACIJE SELIČ, MACROCOM, GRAFOSTIK, OBČINA ŠENTJUR, RAJH ZVONE, CELJSKI GROF, JURMES, TELCOM NAZARJE, HABJAN TRGOVINA Šmarje, ABAKUS Kranj, ALPINA Žiri, AGIS Ptuj, OBKOV, KORELI, BANKA CELJE;**

Luka Hvalc

Slivniški planinci na Gorenjskem

»Fajn, zanimivo, pestro, zabavno, a hkrati naporno« je najin pogovor začel letošnji vodja planinskega tabora v Medvodjah Matej Planko.

Tudi letos so se mladi planinci iz Gorice pri Slivnici s svojimi planinskimi kolegi iz Mozirja, Ljubnega in Luč skupaj s sedmimi

vodniki, tremi mentorji in dvema kuharicama odpravili novim dogodivščinam naproti. Dogodivščinam, ki jih lahko ponuja le sedemdnevni planinski tabor v objemu gora, novih prijateljev in ustrežljivih vodnikov.

Planinci so letos prvič taborili v Medvodjah pri Trziču, od 19. do 26. julija. Že prvi dan tabora so si ogledali Stegovniški slap, se zvečer predstavili in spoznali, kot se to za začetek tabora spodobi. Novinci so morali prestatiti še planinski kviz.

Vse planinske ture so bile v znamenju planin, tako so osvojili planine Kofce, Šija, Ilovica, Pungart, Javornik, Tegoško planino, v svoj dnevnik pa so vsi radi vpisali in na karti označili eno zahtevnejših tur, to je osvojitve Stegovnika, in še nekatere lažje.

Ko mladi planinci niso odšli na turo, so v taboru vse prej kot lenarili. Poslušali so predavanje o orientaciji in čut za orientacijo preizkusili na orientacijskem tekmovanju v bližnji okolici, pridobivali so osnove plezalnih veščin, se učili plesti vozle in obiskali plezalni vrtec. Ogledali so si tržiški muzej in v njem čevljarstvo in usnjarsko zbirko, tkalske stroje ter maketo tržiškega okoliša ter se pod strokovnim vodstvom sprehodili v Dovžanovi soteski. Nabirali so celo gobe. Četrtek so zapolnili še s kopanjem v Trziču in z izbiranjem miss in mistra tabora. V petek so se podali še na nočno turo, ki so jo poimenovali Po poteh barona Borna, in gledali diapozitive tržiških vrhov.

Vseskozi so taborniki izdelovali herbarij, pisali in risali vtise, sestavili svojo himno in se udeleževali v različnih športnih igrah. Nikoli niso pozabili na večerni majhen taborni ogenj, ob katerem so na svoj račun prišli predvsem pripovedovalci šal, ki so svojo »umetnost« nadaljevali še v šotorih, ko bi že morali spati. Polona je na željo najmlajših za lahko noč prebiral tudi pravljice.

V soboto so otroke obiskali starši. Mladi planinci so jim pripravili kratek kulturni program in se z njimi pomerili še v odbojki. Tako je ostala samo še nedelja in z njo po jutranji telovadbi pakiranje prtljage, pospravljanje tabora in vzklik Ljubo doma, kdor ga ima.

Udeleženci tabora se bodo jeseni še enkrat srečali, in sicer na čisto pravem zaključku tabora, kjer bodo z videokaseto, razstavo, fotoalbumom in Tabornim miš-mašom (to je z glasilom tabora) predstavili enotedensko bivanje na osmem planinskem taboru, tokrat v Medvodjah pri Trziču. Razstava tabornih utrinkov pa bo na razstavi tudi v šentjurski knjižnici.

»Pa prosim, ne pozabi se v imenu slivniškega planinskega društva zahvaliti še vsem sponzorjem, ki so otrokom omogočili cenejše bivanje in kakšen priboljšek več,« me je na koncu opomnil Matej. Jaz sem s tem stavkom to že storila.

Nina Gradič

Rado Palir: Spomini na izgnanstvo

1. nadaljevanje

Čeprav vemo, da je človekov spomin naravnan v smeri življenja in zato samodejno izloča boleča doživetja, se to meni iz neznanih razlogov ni zgodilo, vsaj v tisti meri ne, da bi bil rešen groze svojega zgodnjega otroštva. Dobrega pol stoletja relativno udobnega in mirnega, "normalnega" življenja po vojni, z vsemi atributi rastočega gmotnega standarda, vse do danes ni moglo razkrojiti groze, ki me je mučila in onesposabljala s svojimi nenadnimi nastopi, zlasti v obliki nočnih mor. Moje ptoštvo je bilo izpolnjeno z neizrekljivo grozo in otroškim čudenjem, pa tudi z nerazvozljivimi občutki krivde - kaj smo vendar storili, da je prav našo družino doletelo tolikšno gorje...

Če povprašate starejše sokrajane v domačem mestecu Šentjur, kakšnega se me spominjajo kot otroka, bodo najbrž odgovorili, da sem bil usmiljenja vzbujajoč otrok: prestrašen, negotov, zamišljen in zasanjan, samotarski, nazaupljiv, poln občutkov manjvrednosti in zavrženosti, skratka - čuden. Bil sem tudi izrazito nervozen; grizel sem si nohte, pulil lase, roke pa so semi še v dobi odraslosti tresle tako močno, da sem zanesljivo razsiral dobršen del pijače iz polnega kozarca. Zaradi tega sem zelo trpel in se izogibal ljudi, celo otrok.

Po vsem doživetem danes vem, da najbrž na svetu ni večjega greha, kot oropati človeka srečnega in brezskrbnega otroštva - v spomin shanjenega skritega zaklada, ki kot angel varuh varuje, greje in razsvetljuje dušo skozi vse življenje, še zlasti v najtežjih preizkušnjah.

Ko po toliko letih gledam svojo fotografijo kot štiriletnika - in to počnem pogosto, kot obred razmisleka o samem sebi in izklicevanja lastne istovetnosti -, premišlujem, ali mi je v dolgih letih zares uspelo prerasti dečka s fotografije, ki so ga same velike oči, žalostne in negotove, ko z žalostjo zre v svet in ga v kruti nepredvidljivosti ne more razumeti... Z vsem tem človek mora postati dvomljiv, molčeč in po duši pesnik, tudi če v življenju ne napiše ene same pesmi (tega zadnjega sem se, zlasti v mladih letih, izognil).

Ljudje, ki so v življenju prestali veliko hudega, se ne morejo izogniti premišljevanju o smislu trpljenja, o smislu samega življenja. Kar se mene tiče na današnji stopnji spoznanja verujem le v eno, kar je pravzaprav zakon vsega bivajočega, zakon veselja: nobeno trpljenje ni nesmiselno in se ne izteče v prezno; pride čas, ko obradi sadove in se na nek način materializira in udejanji v človekovem srcu kot dobrota, ljubezen, plemenitost, upanje - milost, ki je kot čudež dana ljudem, da vsebolj postajajo zares ljudje.

Zato si nenehno in vse pogostejše kličem pred oči podobo svojih staršev, katerih mladi življenji je odnesel piš zle usode, in se jim kot v najbolj goreči prošnji zahvaljujem za njihovo žrtev, največjo mogočo - žrtev življenja. V mojem srcu bodo živeli in spremljali vse moje življenjske poti, dokler bo utripalo to moje srce, ki mu je dano rasti in ljubiti iz spomina nanje...

Pričevanja tete Francke ali spomini na spomine na naše izgnanstvo

V svojem prispevku želim kar se da verodostojno predstaviti izbor iz svojih spominov na skoraj štiriletno izgnanstvo naše družine na Hrvaškem. Nekateri od njih so še zelo živi, drugi bolj ali manj obledeli, nekatere pa je uničil zob časa. Propadanje zaradi časovne oddaljenosti nekdanjih dni je sicer usoda vseh človeških spominov, še najbolj pa so mu podvrženi spomini na spomine, ki jih ohranjamo v sebi po pripovedovanju drugih o določenem času in dogajanjih v njem. Največ tujih spominov na vojne dni sem skupaj s svojo sestro vsrkal od najine ljubeče in za naju do kraja žrtvujoče se rejnice Francke Žaberl, v njenem pa tudi še v sedanjem času znane Šentjurčanom pod imenom "teta Francka". Vedno znova nama je pripovedovala o najinih starših in o peklu, skozi katerega so šli oziroma smo šli mi vsi - naša družina kot celota, med drugo svetovno vojno.

(se nadaljuje)

Gasilske igre 98

"Gre za tekmovanje za 18. prehodni pokal Občine Šentjur. Ta dogodek je tradicionalen še iz časov, ko smo gasilci z njim obeleževali občinski praznik. Ta praznik se je sedaj premaknil na september, v PGD Šentjur pa še naprej negujemo tekmovanje, ki se je zelo lepo prijelo. Uradno smo začetek napovedali za tretjo uro, a je razumljivo, da zaradi vročine večina ekip še ni prispela", je pripovedoval poveljnik šentjurskih gasilcev g. Škorc in me

povabil, da si pridem ogledat tekmovanje in razglasitev rezultatov v večernih urah, kar sem tudi storil. Najprej sta nekaj misli podala župan Malovrh in podpredsednik šentjurskega društva Drago Jančič, nato so vsem šestnajstim nastopajočim ekipam podelili priznanja. V ženski konkurenci je nastopilo 6 ekip. Najboljše so bile gasilke iz Šmartnega na Pohorju, občinsko čast pa so s tretjim mestom rešile Drameljčanke. Dolgogorke so s svojima ekipama bile četrte in šeste. Pri moških je nastopilo deset ekip. Zmaga je odšla v

Rogaško Slatino, Slivničani so z drugo ekipo osvojili drugo mesto, njihova prva ekipa pa je bila sedma. Dolga gora je bila peta, Drameljčani so osvojili šesto, Ponkovljani osmo, Lokarčani pa deseto mesto. Med nastopajočimi ni bilo ekipe Šentjurja. Očitno je večina naših gasilcev skrbela za organizacijo prireditve, ki je po moji laični oceni lepo uspela, vsaj tekmovalci in organizatorji so bili videti zadovoljni in veseli.

L.H.

Nogometaši SKD so se izkazali

V okviru tabora SKD v Ljutomeru je bil izveden tudi močan nočni nogometni turnir, na katerem sta iz naše občine nastopili ekipi Anton Martin Slomšek s Ponikve in Mladi krščanski demokrati Planina.

Kljub temu, da je igralo več polprofesionalnih ekip, so se Ponkovljani odrezali zelo dobro in med dvanajstimi ekipami osvojili 3. mesto.

Mali oglasi

Dam v najem ali prodam stanovanjsko hišo na Planini.

Tel.: 063/791-289.

Iščemo fante in dekleta, od 18. leta starosti dalje, za prodajo kozmetike.

Tel.: 453-524, GSM 041 693 468.

MALI OGLASI SO BREZPLAČNI!!!

Mislite pozitivno!

V Jani sem prečitala, da sta sreča in uspeh v življenju v najtesnejši zvezi s pozitivnim mišljenjem. Človek mora vzeti vse s svetle strani, pa je tudi deževen dan sončen ozirom tej avgustovski tropski vročini bolj primerno: kako osvežujoča je ta svinjska vročina.

S prvimi vajami sem pričela na hrvaškem morju, pravzaprav že na mejnem prehodu v Rogatcu. Grozno sem bila počaščena zaradi pozornosti uniformiranih mladeničev, ki jih je očitno zelo skrbelo, če imam s seboj dovolj hranljivih zalog. Ko so v hladilni torbi našli tri kose sumljivih karejev, so mi v skrbi za moje zdravje vljudo priporočili, da se jih neškodljivo znebim. Le kdo ne bi prisluhnil tako dobronamernim ljudem. In potem je šlo v tem dobrohotnem duhu naprej. Do plaže sem imela vsega slabih 20 minut, skoraj vsak dan sem na njej našla kak prostorček, kjer sem razprostrela svojo ležalko, temperatura se nikoli ni povzpela preko 50 stopinj, cene neprimerno nižje kot v Grand hotelu Metropol na Azurni obali, pa še vsak dan so me obveščali o različnih nevarnostih, ki se širijo iz krške nuklearke. Da je bil moj frajer očarljiv kot legendarni Adi Smolar, mi sploh ni treba poudarjati. In tako naprej vse do konca dopusta. Kako je lahko pozitivno življenje čudovito!

Tudi na poti domov me pozitiven odnos do sveta ni zapustil. Strnjena kolona vse do Šentjurja me je navdala s ponosom, da sem nepogrešljiv delček tega modernega sveta. Ko je pri Kmetijski šoli moj avtomobilček napolnil intenziven vonj, sem takoj vedela, da nima Kati prebavnih težav, ampak da sem končno doma. Opojne vonjave, ki vsako poletje preplavijo mojo dolino, pomenijo, da tu živijo poleg pridnih ljudi tudi na desettisoče še bolj pridnih kokoši, ki vsak dan poskrbijo za nadvse zdrave zajtrke skoraj za vso mojo ljubljeno domovino. Vsa čast ljudem z Meje, ki že desetletja tako vzorno skrbijo za poletni razpoznavni znak Šentjurja. In sreča, da so na bivšem Kombinat pred kratkim spet zamenjali direktorja in tako sprostili vsaj eno prosto mesto za podelitev občinskega priznanja. Neverjetno zaslužni so ti moji šentjurski rojaki! Vse politične stranke, gasilska, pevska in druga številna društva, krajeve skupnosti, vse fare in še kdo, bodo ves ta mesec vse do občinskega praznika iskali peščico ljudi, ki slučajno še niso dobili enega od številnih občinskih odlikovanj in priznanj - in težko jih bodo našli. Tako malo je tistih, ki niso nadvse zaslužni. Eden redkih med njimi je naš župan, ki mu njegova prirojena skromnost in ponižnost branita, da bi se vpisal v šentjurski seznam večnih. Že samo zaradi nadvse prefinjenega občutka za potrebe občanov ne morem, da osebno ne bi zahtevala priznanja zanj. Poglejte, ko sta Rifnik in Resevna postala preobljudena, je takoj zaznal skrita hotenja svojih podanikov in takorekoč z lastnimi rokami gradi nov hrib med železnico in Novo vasjo. To je to, kar človeka razneži do solz.

Ja, seveda, ne smem pozabiti, da sem bila na študentski žurovijadi. Bilo je oh in ah, tako kot vedno, toda vendarle nekoliko drugače. Če ne bi bila zasvojena s teorijo pozitivnega razmišljanja, bi celjske Desete brate, ki sicer znajo prav fino našigati, poslala naravnost v PM (ali kako se je temu že reklo v rajnki Jugi), ko so ob dveh zjutraj, to se pravi prav kmalu po začetku, spakirali svojo mašinerijo in odšli. Prej, nekoč bi rekla, da ti frajerji nimajo pojma, kaj je šentjurski študentski žur, ampak zdaj vem, da so

rajajočo rajo le blagohotno spomnili na blagodejne učinke nočnega počitka. Res lepo od njih, ampak kar se mene tiče, za naslednji žur nepreklicno zahtevam Double Trouble. In tudi tople Bucotove žemljice, kajti brez njih bi moj pozitiven sistem sveta že tokrat verjetno odpovedal. Domov sem prišla, ko je ravno zvonilo k prvi maši, iz radia pa se je simbolično oglasila Ko noč zamenja dan.

Na velike maše dan sem šla skozi Šentjur in videla na naši znameniti fusbalerski ograji plapolati zastavo pri zastavi, za ograjo v senci nekaj takega kot veselico, na igrišču pa čredice tekajočih mladcev in mladenk, naših vrlih gasilcev cvet, v čeladah in pri 30 stopinjah požrtvovalno zapetih do vratu - le kako naj se drugače navadijo na vročino, ki jim praviloma nagaja pri njihovih zaresnih akcijah. Delali so se, kot da špricajo zares in bili pri tem zelo uspešni. Vse to pa na čast občinskemu prazniku. Pa ne, da tovarišem gasilcem ni nihče povedal, da so si oblasti namesto partizanskega 18. avgusta že pred leti izmislile drug brezvezni datum? Sploh ne! Šlo je le za lep primer pozitivnega razmišljanja. Gasilci pač niso tisti, ki bi se šli politiko in se prilagajali zdaj enemu zdaj drugemu! In tega njihovega pozitivizma jim tudi župan Malovrh, ki jim je predaval nekaj iz zgodovine, ni hotel skaliti: bil je uvideven in gasilcev sploh ni obremenjeval z novim datumom občinskega praznika. Sicer pa so fantje tako strumno in po vojaško marširali in salutirali ob prevzemu težko priborjenih pokalov, da so do solz raznežili mojo domoljubno nostalgijo dušo.

Veste, stopim zadnjič več ali manj pomotoma na tehtnico - in takoj naslednje jutro, evo mene v copatih in športni opremi na stadionu. Le LCA jogurti in družba mojih mladostnih prijateljic, ki jih po atletskih stezah do onemoglosti preganja do odvečnih kil nestrpni Vlado, bi me utegnili spet stlačiti v doglednem času v kopalke. Pa glej ga šmenta, steza zarasla in nikjer nobene punce. Naredim en krog in razmišljam, da punce sploh niso tako nepraktične; kakšna kila več te naredi bolj seksi, in to tudi nekaj odtehta. Da naj si Vlado navleče ženske cunje in sam leta po progi! Pa da bi se mu tu in tam zgodila tudi tista ženska zadeva, da bo videl, kako to gre, so menda rekle in šle. Jaz pa tudi.

Kaj ko bi malo zaplavala, sem dobila odrešilno idejo, ko sem se vlekla mimo bazena. Ob enajstih dopoldne, temperatura okrog 30 stopinj, bazen pa kot izumrl. Pa ne, da se je zgodilo kaj hudega. Recimo, da se je tista višja in neznana sila, ki je pomorila vse ribe v Pešnici od bazena navzdol, razširila tudi na sam bazen? Hvala bogu, ni bilo to, kajti vrata so bila čvrsto zaklenjena. Ni mi uspelo zvedeti, ali iz preventivnih razlogov ali po pomoti. Dva dni kasneje pa sem se na lastnem telesu prepričala, da so govorice o strupeni vodi v bazenu čista izmišljotina: šentjurski frajerčki so živahno skakali z ene strani bazena na drugo, se vmes tudi čisto zares zmočili, tako kot mimogrede tudi vse nas, ki smo se martinčkali okrog bazena, pa ni nikomur nič škodilo. Samo zlobni jeziki, tisto o kloru, vam rečem. Pridite tudi vi in se prepričajte!

Pa nasvidenje v jeseni!

Vaša Lucija

Šentjurski atleti kljub svoji mladosti odlični na članskem državnem prvenstvu

V Mariboru je prvi vikend v avgustu potekalo državno prvenstvo v atletiki za člane in članice. Tega tekmovanja so se udeležili tudi atleti atletskega kluba Trgohtad Šentjur. Prvi dan so barve Šentjurja branili Monika Jevšnik, Nataša Oset, Klemen Laurenčak in Matevž Koleča. Hajnšek je imel v metu kopja pred zaključno serijo kolajno že skoraj v žepu, vendar se ga je na koncu držalo malo smole in medalja se mu je izmuznila. Nataša Oset je na teku na 1500m kljub svoji mladosti uspešno konkurirala mnogo starejšim tekačicam in na koncu končala z rezultatom 4:40:17, kar je zadostovalo za odlično 5. mesto. Monika Jevšnik je tek na 400m končala v času 62:11 in si pritekla 3. mesto v svoji skupini. Klemen Laurenčak je v teku na 1500m dosegel rezultat

4:17:24 in s tem za eno mesto prehitel svojega klubskega kolega Toneta Ojsterška. Matevž Koleča, ki je na 100m tek ob Urbanu Acmanu na sosednji progi, je dosegel rezultat 11:23, preizkusil pa se je še v teku na 400m in končal na odličnem tretjem mestu v svoji skupini.

Drugega dne tekmovanja so se udeležili le trije tekmovalci šentjurskega kluba: Monika Jevšnik, Matevž Koleča in Klemen Laurenčak. Jevšnikova je v teku na 200m dosegla rezultat 28:18, Koleča je 200m pretekel v času 22:04 ter Laurenčak 800m v času 2:04:63.

Jernej Jančič

“Grozne” priprave košarkarjev v Črni na Koroškem

Naslov je morda malce pretiran, a večina košarkarjev pravi, da kaj takšnega še niso doživeli. Dnevno so vadili blizu sedem ur, tako v naravi, kot v fitnesu in telovadnici. Kapetan Gajšek pravi, da so spoznali vse okoliške hribe in da so odlično trenirali. Pogoji za delo so bili zelo dobri, najbolj pa jim je prišla hladna telovadnica. Na prvem domačem treningu je bilo opaziti dobro vzdušje, popolnoma drugače kot lani, ko je po neuspešnih pripravah v moštvu zavladala anomija.

Za oceno doslej opravljenega smo zaprosili glavnega “mučitelja” Igorja Pučka: *“Naredili smo vse, kar smo načrtovali. V hotelu so bili izredno gostoljubni, pogoji za trening pa odlični. Poškodb in drugih problemov nismo imeli, novinci so se uspešno vključili v ekipo. Morda je imel nekaj težav le Vukič, ki v zadnjih sezonah v Krškem ni bil vajen takšnega ritma. Zunaj smo nabirali kondicijo, v dvorani pa smo delali na taktiki obrambe in protinapada, na čemer bo temeljila naša letošnja igra.”*

Na pripravah so bili tudi nadarjeni kadeti Jug, Palčnik in Andrej Maček, ki se je v juliju udeležil priprav slovenske kadetske reprezentance na Polzeli in v Postojni. Seznam igralcev za novo sezono naj bi bil skoraj zaključen, odprto je morda le še eno mestio. Na nekaj treningih se je pojavil čez dva metra visoki mladi igralec Josipovič s Polzele, ki bi morda lahko še postal novi član Kemoplasta. S Šentjurčani že cel mesec trenira veteran Veljko Petranović, nekdanji legendarni jugoslovanski reprezentant iz Zadra, ki pa ni v igri za šentjursko ekipo, saj tuji v 1. B SKL še vedno ne smejo igrati. Petranović bo svojo kariero najverjetneje nadaljeval v Nemčiji.

“Uvrstiti se v sredino lestvice in se morda povzpeti do četrtega mesta, ki še vodi v razigravanje za prvo ligo”, pravi predsednik kluba Peter Lapornik. Kot kaže, bomo v novi sezoni gledali v Šentjurju boljše košarko kot lani.

Zadnji vikend avgusta so povabljeni na Ikov memorial v Slovenskih Konjicah, odigrali pa bodo tudi turnir v Rogaški Slatini. Klub vabi vse gledalce, da jih pridejo vzpodbujati zadnjo soboto v septembru, obljubljajo pa tudi spremljajoči program na tekmah, ki ga bodo začinili z bogatimi nagradami. Po besedah Lapornika bodo tekme v novi sezoni pravi “šovi”. Bomo videli, kaj se bo “skuhalo”, dejstvo pa je, da bodo “glavni kuharji” morali biti igralci sami, saj samo začimbe ponavadi niso dovolj za dobro “župco”.

Otvoritvena prijateljska tekma sezone bo v torek, 1. septembra, kose bosta pomerili domači KK Kemoplast in KK ZM LUMAR (Ovni).

L. H.

Je uvodna zmaga napoved dobre sezone?

Nogometaši Šentjurja so odlično začeli s svojo četrto sezono v drugi slovenski ligi. Nepričakovano so slavili v Novem mestu pri ekipi Elana, ki se je še lani borila za vstop v prvo ligo. Naši nogometaši so zmagali z 2 : 1, gola pa sta dosegla povratnik v ekipo Uroš Vavdi in domačin Jaka Postrak, ki je bil tudi najboljši posameznik srečanja.

Sicer pa je tik pred začetkom prvenstva prišlo še do nekaj sprememb: v Celje se je vrnil Stane Blatnik, nova člana kluba pa sta postala Marko Križanič in Tone Brečko. Križanič je v Šentjur prišel iz ptujske Drave, gre za mladega igralca, ki je nekoč nastopal tudi v slovenski mladinski reprezentanci. Brečko je šentjurskim navijačem prav dobro poznan, saj je domačin. Šentjur je zares pomladil ekipo, saj so v prvi postavi redki veterani. Trener Drago Grbavac se je po dveh letih trenerskega izpopolnjevanja v Zagrebu in treniranja avstrijskega nižjeligaša Gnasa vrnil v Šentjur. *“Imel sem moralno obvezo, da se vrnem in zato sem takoj sprejel povabilo vodstva kluba. Ko sem odhajal, je bil Šentjur ekipa izkušenih nogometašev, sedaj pa imam na voljo obilico mladih perspektivnih igralcev. Želim, da se v klub vrne dobro vzdušje. Hkrati bi radi dosegli tudi soliden rezultat, kar bi bila uvrstitev vsaj v sredino lestvice. Priprave so potekale zadovoljivo, odigrali smo osem prijateljskih tekem, na katerih so vsi igralci dobili priložnost. V moštvu so ostali le še štirje izkušeni nogometaši, od teh pa bo Valek ekipi pomagal tudi drugače. Darko si je pridobil B trenersko licenco in je s svojimi izkušnjami dobrodošel. Sam sem tudi koordinator vseh mlajših selekcij, posebej imam pod drobnogledom mladince, kjer je kar nekaj nogometašev, ki lahko v kratkem zaigrajo za prvo moštvo. Tu mislim na Đakoviča, Plavsteinerja in še posebej na Kolarja. Z uvodno zmago sem seveda zelo zadovoljen, sicer pa je liga izjemno izenačena in je težko napovedati končen razplet,”* je povedal Grbavec.

Tudi finančne zadeve so urejene, Vili Romih pa pravi, da bi lagal, če bi rekel, da je vse optimalno. Kakorkoli že, uvod je bil zares vzpodbuden in če se res po jutru dan pozna, potem bomo letos v Šentjurju gledali boljši nogomet kot lani. Šentjur bo to nedeljo gostoval v Dravogradu, doma pa bodo igrali 6. in 20. septembra, ko v goste prihajata ekipi Pohorja in Nafta.

L. H.

Pred pričetkom lige v malem nogometu

Od petka, 4. septembra, bo v športnem parku spet živo; pričneta se prva in druga liga šentjurskega malega nogometa. Tekme bodo vsak petek in soboto od 17. do 22. ure.

Po spomladanskem delu prvenstva sta v prvi ligi na vrhu ekipi Loka z 32 točkami in Selmar s 27 točkami. Sledita jim Šentvid in Slivnica.

V drugi ligi krepko vodita Sokoli in Trgovina Kruhek, ki imata že 16 oziroma 10 točk prednosti (pred najnevarnejšima zaledovalcema, ekipama iz Blagovne in Kalobja) in sta že praktično v 1. ligi.

NAGRADNA KRIŽANKA

						SESTAVIL: FRANC PEŠEC	MAJHNO NASELJE	MEHIŠKA NADALJE- VANKA	SVOJILNI ZAIKEK	JESTI (ANGL.)	PREDLOG	SLOV. SKLAD. IN GLASBENIK (LEPA VODA)	ERBUJ	ENA JE PRI ŽUSMU	NAŠA SEVERNA SOSEDA
						NAJBOLJ SEVERNA DRŽAVA J. AMERIKE									
						ŽENSKO IME					STREHA (HRV.)				
						DELČEK UMAZANJE.					RIMSKA 1000		KRAJEVNA SKUPNOST PERPETUUM		
						DATE- JAPONSKA TENIŠKA IGRALKA	ŠTEVNIK NASAD OB HIŠI			UM PREDLOG					
						VILI ROMIH			PESTRA TKANINA					POLMER	
						DOMAČE ŽIVALI			GL. MESTO ZIMBABVEJA					AMPER	
UKMAR- SKLADATELJ IN GLASBENIK	AVTOR MUŠKETIRJEV ALEKSANDER	PRALNI PRAŠEK	OKLEPNA VOZILA	ŠPANIJA	SAARINEN- FINSKI ARHITEKT	JAGRI	ŠENTJURSKI POLICIST DALM. ŽENSKO IME				PREDLOG NASPROTNO OD ZMAGE		ZADNJE ČRKE OD MESTA BOMBAL STAR DENAR		
JAPONSKA TENIŠKA IGRALKA					ZADNJI KROG (ANGL.) IGLAVEC							RIMSKA 6 ZAČETEK GESLA		JOD CELJSKA NEODVISNA LISTA	
MERI ČAS				VREDNOSTNI PAPIRJI ELEKTRON				DVA, KI DROBITA ŠTEVNIK							
PODJETJE, IZ ŽALCA, KII IZDELUJE CEVI							FINSKI ARHITEKT NOGOMETNI KLUB								ASTAT
KOŠARKAR. KLUB IZ ATEN				IVAN CANKAR RIMSKA 5			NOVI TEDNIK 2. ŠUMNIK		Ž. IME RAFAELA ZAČETNIČA NAŠE BIVŠE DRŽAVE				LOS ANGELES KISIK		
GESLO														1000 KG	

Nagade za julijsko križanko podeljuje Gostišče Janez s Ponikve. S ploščami "Janez" za dve osebi se bodo mastili: Sonja Laubič iz Šentjurja, Kristina Laubič s Ponikve in Ivan Tovornik iz Škarnic.

Profesionalci so se namučili

V sredo, 12. avgusta, je bila v Šentjurju zanimiva nogometna tekma. Generacija 92, to so nogometaši (Brečko, Majcen, Jug, Zupanc, Grajžel in drugi), ki so pred 6 leti začeli utirati pot za šentjurskemu nogometu, a so iz različnih razlogov zapustili NK, so izzvali ligaško moštvo NK Šentjur. Tekmo so sicer izgubili (1 : 4), a so svojim (plačanim) naslednikom lepo pokazali, kako se je nekoč, in se še danes igra, če se igra s srcem. Od 20 igralcev prve ekipe se jih je na vabilo odzvalo kar 18, kar pomeni, da še vedno živijo za nogomet. Po tekmi so soglasno ugotavljali, da je bilo lepo in da bi po nekaj treningih svojim dali vetra.

Uspele priprave Pletivata

Tako kot košarkarji, so tudi šentjurske košarkarice bile na pripravah in sicer so deset dni preživele v Savudriji. Trener ekipe Bojan Mackošek jih je ocenil takole: "Vse smo uspeli realizirati po planu in punce so dobro delale. Zelo sem zadovoljen, da v ekipi ni nikakršnih poškodb, s treningi sedaj nadaljujemo doma. Mislim, da bomo letos še boljše pripravljeni kot lani in zato sem pred začetkom nove sezone optimističen." Že v septembru čaka težka naloga kadetinj, ki se bodo v kvalifikacijah za prvo ligo pomerile z ekipo Postojne. Datum domače tekme še ni znan, a ste kljub temu vsi ljubitelji košarke vabljeni, da pridete pomagat puncam, da se kot prva šentjurska ekipa v moštvenih športih uvrstijo v prvo ligo. V klubu so dosedanjsima trenerjema Mackošku in Kladniku priključili še trenerko Andrejo Zdovc iz Slovenskih Konjic. Andreja je sestra našega odličnega košarkarja Jureta Zdovca. Tudi sama je nekaj časa bolj ali manj uspešno igrala košarko, potem pa se je podala v trenerske vode. Nekaj let je vodila Zdovčevo košarkarsko šolo, sedaj pa se je odzvala povabilu iz Šentjurja. V klubu bo delala z vadbeno skupino v Dramljah, po potrebi pa bo pomagala tudi v drugih selekcijah.

L. H.

Zmaji Lajhove in Šporna

Teniški klub Šentjur je konec julija organiziral drugi letošnji turnir, ki se ga je udeležilo 16 članov. Udeležba je bila v primerjavi s spomladanskim turnirjem nekoliko slabša. V moški konkurenci sta se v finalu pomerila Aleš Šporn in Tomaž Oset. Uspešnejši je bil Šporn, ki je zanesljivo zmagal z rezultatom 6 : 1, 6 : 2. Tretje mesto je osvojil Celjan Tone Kiker, sicer novepečeni član šentjurskega kluba, ki je ugnal "staroselca" Brečka. V tekmovanju lepšega spola so nastopile štiri predstavnice. Zmagala je Laura Lajh, druga je bila Teja Gosar, tretja pa Planinškova. V tolažilni skupini je bil najuspešnejši Dare Vovk, pred Zlatkom Lajhom in najmlajšim udeležencem turnirja Petrom Gomzejem. Teniška sezona v Šentjurju je v teh dneh v polnem razmahu, višek pa bo dosegla v drugi polovici septembra, ko bo na sporedu odprto prvenstvo Šentjurja.

L. H.

Za znanost ni meja

Ker šentjurski nogometaši niso mogli verjeti, da so ribe res tako občutljive živalice, so 14 dni po prvem masakru v Pešnici opravili zelo uspešen biološki poskus: po primerni dozi klora, ki še ni ugnobila nobenega kopalca, so vse ribe tudi v drugo disciplinirano poginile. Tako je teza o škodljivosti klora za ribe znanstveno dokazana - do imenovanja novega upravnika bazena.

Načela so načela

Ravnatelj slivniške šole Mestinšek, ki je najodločnejši nasprotnik asfaltne baze v Planinski vasi, je iz načelnih razlogov enako odločno zagrozil občini in krajevni skupnosti z zaporo cestnega odseka od regionalke do slivniške šole, če bi si drznili na njem obnoviti ekološko škodljivo asfaltno prevleko.

Načela so načela - drugič

Ker je cestna zapora proti slivniški šoli takorekoč neizbežna in bo onemogočila pričetek pouka - res je nevzdržno, da bi

morali šolarji (kaj šele motorizirani učitelji!) skoraj 100 metrsko razdaljo od "Leskovškove avtobusne postaje" do šole premagovati peš - je g. Mestinšek že vložil pobudo na Občino, da se šola prestavi k avtobusni postaji.

Načela so načela - tretjič

Predsednica Občinskega sveta Osetova je dokazala, da misli z varstvom okolja resno. Kot je slišati, zahteva prestavitev Kovačevega asfaltnega mešalca iz Planinske vasi v zapuščeni kamnolom v neposredni bližini svojega doma - da bo lahko lastnoročno in vsakodnevno nadzirala njegovo ekološko (ne)oporečnost.

Načela so načela - četrtič

Vodja oddelka za gospodarske in družbene zadeve Peperko, si še naprej najodločnejše prizadeva za nova delovna mesta: z lastno avtoriteto zagotavlja v občinskem športnem parku, na mestu, kjer ni prometa niti za enega,

obratovanje kar dveh gostinskih obratov.

Delovna mesta tudi v RTG

Tudi tam se na isti lokaciji drenjata Kava bar Barbare Moser in bife ribiškega najemnika Radovanoviča. Zaradi zaščite gostov naj bi bo enega od njiju ugasnilo sodišče.

Malovrh misli resno

Poleg svežih zaplat asfalta, monumentalnega nasipa za nadvoz in občinske pomoči vsem vrstam "pasjih procesij" se je odločil še za osebni prispevek za svojo župansko predpredvolilno kampanjo - stroške frizerja je kril iz lastnega žepa.

Družina je sveta

To je moto tudi predsednica Občinskega sveta Osetove, ki iz srca zavrača planinski asfaltni mešalec - tudi iz spoštovanja do brata, ki je "doma" v Cestnem podjetju.

OPTIKA GLEŠČIČ s.p.

BORIS GLEŠČIČ

Šentjur, Ul. Dušana Kvedra 6b

Tel.: 0609/623 028

POSUJEMO

VSAK DAN OD 9. DO 12 IN OD 13. DO 16. URE,

SOBOTA OD 8. DO 12. URE.

NUDIMO VAM:

-STROKOVNO RAČUNALNIŠKO KONTROLO VIDA
-RAČUNALNIŠKO IZBIRO NAJLAŽJIH IN NAJBOLJŠIH VRST
STEKEL

-očesna ambulanta

OČALA VSEH VRST:

-FOTOSENZIBILNA
-BIFOKALNA
-MULTIFOKALNA (Z GARANCIJO)
-STANJŠANA
-PLASTIČNA
-SONČNA OČALA RAYBAN

-NAJBOLJŠE KONTAKTNE LEČE, MEHKE IN POLTRDE,
PROIZVAJALCA BAUCH & LOMB

CARL ZEISS, ESSILOR

-VSE DIOPTRIJSKE PODATKE VODIMO RAČUNALNIŠKO

Plaćilo možno
na več čekov

10 LETNA TRADICIJA, RAZLOG ZA ZAUPANJE

Kozmetični salon
"BARBARA"

»» NOVO ««

NOVA PROFESIONALNA METODA
PARIŠKEGA MATISA

"ALPHA CLEAR TRETMAN"
(za obraz, roke, dekolte)

Rezultati profesionalne metode:

- Zmanjša se število pigmentnih madežev
- Popravlja nepravilnosti na koži, ki so posledica kopičenja kožnega barvila zaradi prekomernega sončenja
- Gubice so videti manjše
- Spremeni barvo polti: polt je bolj gladka in enakomerna, manj sivkasta, bolj sveža, prosojna, svetla in bleščeča

Učinki so takojšnji!

Proizvod je dermatološko testiran!

Tržnica Šentjur
tel. 063/740-330